

Catalunya Cristiana

40
anys

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXIX | NÚM. 2081
2,90 € | 11 AGOST 2019

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3 i 8-11)

Estiu, temps per apropar-se a Déu

Els turistes omplen les esglésies de Mallorca

Entrevista a
l'arquebisbe
de Rabat
(Marroc)

P. 22-23

Catalunya Cristiana

40
anys

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

La diversificació del turisme

Amb el nom de *turisme* s'entenen totes aquelles activitats que realitzen les persones durant els seus viatges i estades en llocs diferents del seu entorn habitual durant un període de temps inferior a un any, amb finalitat d'oci, negoci, o d'altres. Vet aquí la definició genèrica de l'Organització Mundial del Turisme, un organisme formalment vinculat a les Nacions Unides que aplega 158 estats membres. Però el turisme és un fenomen tan viu que, amb el pas dels anys, es va diversificant. Cada vegada més rep qualificatius que ajuden a precisar aquesta realitat plural i complexa, cridada a ser enriquidora. Entre moltes altres modalitats hi ha un turisme religiós, un plec d'ofertes lligades a indrets o a esdeveniments rellevants per als creients. Els cinc nuclis més importants del món del turisme religiós són Jerusalem, Roma, la Meca, Fàtima i Santiago de Compostel·la.

Hi ha també un turisme espiritual que ve motivat pel recolliment i la meditació (hostatgeries monàstiques, repòs religiós i cultural, recessos espirituals, cursos de filosofia oriental...). En un reportatge recent al setmanari *Alfa y Omega*, es parla de l'experiència de Carlos María Lopez-Fé, un professor de Psicologia a diverses universitats d'Andalusia i consultor de diverses empreses, que acaba de publicar un llibre on recull la seva experiència de 35 anys essent hoste de 26 monestirs (*Oasis en el desierto. Las hospederías*

monásticas, Monte Casino Ediciones). I encara hom parla d'un turisme místic relacionat amb indrets de gran densitat espiritual (el Tibet, Stonehenge, Machu Picchu...).

Avui també apareixen nous fenòmens com l'ecoturisme, basat en el contacte directe amb la natura i els seus recursos, a reserves ecològiques o l'agroturisme, aquell en el qual el visitant s'allotja en una habitació amb estàndards turístics i alhora participa en les feines agrícoles, conviu amb la comunitat i consumeix aliments recollits amb la família que l'acull. Aquestes dues fórmules són properes a l'esperit de l'encíclica *Laudato Si* del papa Francesc per a la cura de la casa comuna.

En el Primer Pla d'aquest número de *Catalunya Cristiana*, la nostra corresponent a Mallorca, Cristina Sánchez, explica com el turista creient, format en un ambient diferent del nostre i amb metodologies, continguts teològics i mitjans bibliogràfics diversos, pot enriquir la nostra manera de pensar i d'actuar.

Contingut

03	Editorial
05	La setmana
06	Opinió
08	En primer pla
12	Opinió
13	Vida eclesial
24	Opinió
25	Rutes espirituals
28	Carta dominical
30	Bíblia
32	Litúrgia
34	Espai lectors
36	Cultura
38	Societat
46	Agenda
47	El meu estiu

Acord entre la Sagrada Família i Barcelona

PÀGINA 18

47
Voluntàries
de VOLS

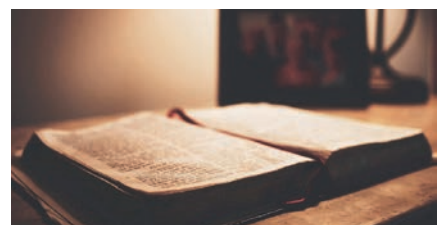
Esglésies i santuaris de la Cerdanya

PÀGINA 25

Campanya «De 0 a 3»

PÀGINA 38

36
Solistes dels salms

La setmana en tuits

MARTÍN VALVERDE
@MARTINVALVERDE

Músic catòlic

El vaig conèixer el 1993 i Déu ens va permetre compartir diferents missions amb la seva benedicció i complicitat sàvia. El cardenal Jaime Ortega ja és a la Casa del Pare. Donem gràcies a Déu per la seva vida i els seus fruits. Descansi en pau

PAPA FRANCESC
@PONTIFEX_ES

Preguem perquè el Senyor alliberi les víctimes del tràfic de persones, i perquè ens ajudi a respondre activament al crit de socors de tants germans i germanes mancats de la seva dignitat i llibertat. #EndHumanTrafficking

CARDENAL BALTAZAR PORRAS
@BEPOCAR

Administrador apostòlic de Caracas
Demano a Déu pels nostres metges, infermeres i servidors públics. El seu clam al cel se sent amb desesperació. Continuen compromesos amb el país, oferint el seu servei plens de tendresa i compassió, tot i no tenir recursos i amb sous insuficients. #laiglesiaestuvoz

JOANA GALINDO
@JOANAGALINDOV

Periodista i documentalista
Milers de persones sortim al carrer avui, a Colòmbia i diferents ciutats del món, per rebutjar i denunciar l'assassinat de líders i lideresses socials que defensen el seu territori. Prou d'indiferència! #Barcelona #EsHoradeSalir #DefendamoslaPaz #Julio26ElGrito #NiUnoMas

Zoom

EDUARD BRUFAU

L'Església contemporània ha vist néixer ordes religiosos singulars. Un dels més interessants és el de les Germanetes Deixebles de l'Anyell, amb seu a Le Blanc, al centre de França. La peculiaritat d'aquesta comunitat és que hi conviuen religioses amb síndrome de Down amb altres sense discapacitat. De manera discreta aquest petit orde religiós integrador fundat fa més de trenta anys va rebent vocacions.

Freqüències

 RàdioEstel

106.6 FM

Comarques de Barcelona: Barcelonès, Vallès Oriental, Vallès Occidental, Baix Llobregat, Anoia, Alt Penedès, Selva i Maresme

93.7 FM

Catalunya central: Bages, Osona, Solsonès, Berguedà, Segarra, Anoia, Conca de Barberà, Alt Camp i Vallès Occidental

100.6 FM

Comarques de Tarragona: Alt Camp, Conca de Barberà, Alt Penedès, Baix Penedès, Tarragonès, Garrigues, Priorat, Ribera d'Ebre i Garraf

103.4 FM

Comarques de Girona: Alt Empordà, Pla de l'Estany, Garrotxa, Gironès, Baix Empordà, Osona i Selva

90.1 FM

Tortosa: Baix Camp, Priorat, Ribera d'Ebre, Baix Ebre i Montsià

96.8 FM

El Garraf: Garraf i Baix Penedès

98.4 FM

Vic: Osona

91.5 FM

Lleida

104.4 FM

La Cerdanya

105.0 FM

La Seu d'Urgell - Terres de Ponent: Urgell, Pla d'Urgell, Alt Urgell, Noguera i Segarra

106.0 FM

Era Val d'Aran

107.5 FM

Principat d'Andorra

L'efemèride de la setmana

14 d'agost del 1682: la reina Mariana d'Àustria dona el palau de Loiola a la Companyia de Jesús.

DES DEL MONESTIR

Els altres

Sovint tenim la mania de classificar les persones: els meus (o els nostres) i els altres, és a dir, els qui no són dels nostres. Això passa entre veïns, a la feina, fins i tot a la família i amb els amics, i no cal dir en la política. També a l'Església, a les parròquies o a les congregacions religioses, hi ha el risc de classificar les persones.

Però no és aquesta l'actitud que Jesús ens demana. I tampoc és aquest el desig de sant Benet, que vol una comunitat sense divisi-

Ens tanquem sovint en grups estèrils i ens costa obrir-nos als altres, acceptar-los tal com són

FRANCESC TORRALBA
Professor de la Fundació
Blanquerna-URL

L'esforç és inherent en l'èpica de l'esport. Una cosa és superar el rècord de la marató a base de disciplina mental i física, d'abstinència, de sacrifici i d'entrega i, una altra de molt diferent, és vèncer el registre de la marató amb l'ajuda d'esteroides o bé mitjançant l'optimització genètica dels músculs.

El conegut lema *Citius, altius, fortius* condueix a cercar els límits del desenvolupament de la velocitat, de l'elasticitat i de la força mitjançant un rigorós procés de disciplina i d'autocontrol. L'obsessió per la millora del rendiment esportiu no solament afecta, de ple, l'esfera professional, sinó també l'esfera amateur i la popular.

Han esdevingut populars termes del domini de la ciència com

ons, una comunitat fraterna i unida. Sovint ens tanquem en grups estèrils i ens costa obrir-nos als altres, acceptar-los tal com són. Però, tot i que siguin diferents de nosaltres, tots formem una mateixa Església, una mateixa família, un mateix món.

Per això trobo tan suggeridora la pregària que va escriure Jacques Maritain sobre els altres i les dificultats que tenim d'acceptar-los. Maritain escrivia: «Senyor, com em fatiguen els altres, com em fatiguen tots aquells que m'has donat per germans. Els meus germans no són sempre divertits... I això, això és molt dur. Diferents, tots diferents, imposant-me alguna cosa en particular, alguna cosa en particular que em molesta, em desorienta, em feix. No és gens fàcil d'admetre que els altres siguin diferents. Cadascú

P. JOSEP MIQUEL BAUSSET
Monjo de Montserrat

d'ells m'obliga a comprendre alguna cosa. I jo no sempre en tinc ganes, Senyor. Estic cansat d'estimar els germans. Tinc tantes ganes a vegades de tancar-me en el cercle íntim d'un grup d'amics, d'aquells que he comprès d'entrada i m'han comprès aviat, d'aquells que la seva presència provoca un escalf confortable. Però tots els altres, Senyor, oh! Que em costa d'acollir-los. Senyor, que mai no em tanqui als altres. Que mai no digui "no us entenc", abans de fer mitja volta i tornar tranquil·lament al meu món ben ordenat, on no hi ha lloc per a ells. Ajuda'm, més aviat, a trobar el rostre de cadascú, els trets esborrats del pas del temps, de l'infant que tots hem estat. Sobretot els trets del teu rostre que el temps mai no hauria d'esborrar.»

LA SAL DE LA TERRA

Esport i autoexplotació

aeròbic, pols cardíac, composició corporal, condició cardiovascular, entre altres. La idea reiterada en els mitjans de comunicació de masses i en la retòrica publicitària és clara: cal combatre, amb tota l'energia, el sedentarisme, el risc de malaltia, l'adveniment de l'ancianitat i, sobretot, cal millorar el rendiment esportiu, superar-se a si mateix.

Aquesta filosofia banal de la superació està estesa pertot i crea noves formes de culpabilitat i de remordiment. L'esport s'ha convertit, en les societats hipertecnològiques, en una de les pràctiques

Aquesta filosofia banal de la superació està estesa pertot i crea noves formes de culpabilitat i de remordiment

disciplinàries més massives, de control i de domini sobre el cos.

Entrenar, rendir i produir. Per assolir aquests objectius, és essencial sotmetre el cos a un gran esforç i de manera disciplinada. Aquest constant desig de superació està íntimament lligat al valor que la societat concedeix al primer lloc, a la victòria, o per dir-ho amb un mot que ha penetrat en totes les esferes de la vida humana: l'èxit (esportiu, acadèmic, professional, afectiu, social, polític, sexual).

Qui guanya esdevé el centre d'atenció i és objecte de reconeixement i de privilegis, mentre que el qui perd resta en el gran pantà de l'anonimat. Enfront d'això, cal vindicar l'esport com a gaudi, com a festa de la vida, com a experiència de comunitat, com a camí virtuós, de retrobament amb un mateix i amb el darrer misteri.

UN NOU LLINDAR

El nostre tresor és allà on tenim el cor

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Jesús —ho llegim a l'evangeli— ens fa aquesta advertència: «Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tingués diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida.» De fet, ens situa davant d'una de les opcions potser més difícils per a un cristià. Ja en un altre pasatge ha alertat sobre la hipocresia de voler servir dos amos al mateix temps: Déu i els diners, tot mirant d'harmonitzar la vivència religiosa amb la cobdícia sense límits.

Amb tot, el nostre cor sap on es troba el seu tresor i aquesta tendència condiona totalment la nostra vida i l'orienta cap a Déu o la manté allunyada d'Ell i aferrada als béns materials. Però als creients se'ns demana enriquir-nos als ulls de Déu. Què vol dir, doncs, fer-se ric als ulls de Déu? És decidir-se per uns altres valors que s'adquireixen amb la virtut de la humilitat i el despreniment. El creient es fixa més en la confiança, en la sensatesa del cor, en la misericòrdia, en fer que la vida sigui alegria i goig per la prosperitat que el Senyor concedeix, plena d'aquells valors espirituals que la dignifiquen.

La font és Crist viu, el referent que ens ho explica tot i ho fa rea-

La riquesa existeix no per ser acumulada per uns pocs, sinó per ser compartida

litat. «Ja que heu ressuscitat amb Crist —diu sant Pau—, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.» L'encontre amb Crist ens porta a un esforç de superació personal, de renúncia a certs béns fins i tot legítims, de despreniment de molts objectes superflus, d'una nova organització econòmica pel bé de tots, de solidaritat efectiva, de fets significatius de compartir. Encara més, ens exhorta a fer morir allò que ens lliga a la terra, especialment els mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria.

No ens assegura res una organització social basada purament en criteris d'eficàcia material i buida de valors espirituals i morals. La riquesa existeix no per ser acumulada per uns pocs, sinó per ser compartida. Una vegada més se'ns fa veure que «l'amor al diner és l'arrel de tots els mals» (1Tm 6,10). Per això, la pobresa s'eleva a valor moral quan es manifesta com a humil predisposició i obertura a Déu, confiança en Ell. L'activitat econòmica i el progrés material han de ser fruit d'una obra de justícia i han d'estar al servei de l'home i de la societat.

La vessant eclesial de l'estiu

**Les parròquies de zones turístiques de
Mallorca comencen la temporada alta de servei**

Des d'antic Mallorca ha estat considerat un paradís terrenal.

SECRETARIAT DE PASTORAL DE TURISME
«La fe es pot viure i celebrar en comunió amb altres creients en qualsevol part del món»

Balears va rebre el mes d'abril la visita d'1,08 milions de turistes internacionals, cosa que suposa un increment del 16,2% més respecte del mateix mes de l'any passat. Una tendència marcada per la incertesa i que fa d'aquestes illes un gresol de cultures i de credos. Venen per gaudir de la nostra terra i dels nostres paisatges. Visiten les nostres places, restaurants, i també, i és clar, els temples. Així, quan la majoria de la població comença el seu període de descans, les parròquies turístiques i semiturístiques inicien la «temporada alta» de treball. Habitualment a prop de la mar o a indrets visitats assíduament per turistes, aquests temples segueixen una rutina semblant als establiments hotelers.

Temporada forta, temporada baixa, canvis d'horaris... En l'època estival, en una eucaristia dominical les parròquies turístiques s'omplen, mentre que l'assistència de fidels disminueix dràsticament durant l'hivern. Dels turistes, es destaca la manera de viure la fe molt diferent, molt més participativa, i això és

una gran experiència també per a la comunitat local. Tant és així que endinsar-se en el món del turisme des de la vessant eclesial suposa rompre molts de mites adquirits al llarg del temps. El turista ja no és una amenaça als «bons costums» —una idea compartida per la població fins fa poques dècades—, sinó una oportunitat d'acostar-nos a una experiència transcendent, oberta i solidària, que es concreta en una espiritualitat o forma de ser.

Mallorca rep uns 16 milions de visitants a l'any. Aquesta afluència de visitants fa que a l'estiu la població de les ciutats es multipliqui. A aquest fenomen s'afegeix un elevat nombre d'estrangers residents.

Tot plegat no és estrany si tenim en compte que Mallorca ha estat considerat un paradís terrenal des d'antic. Temperatures suaus, més de 300 dies de sol i bells paisatges i platges que prometen als visitants la millor diversió i un complet relax. Posteriorment, aquesta atracció s'ha estès al coneixement de la cultura i la història. El Secretariat

de Pastoral de Turisme fa anys que reflexiona al voltant d'aquesta realitat i hi dona resposta pràctica, com la publicació de les lectures dominicals en diferents idiomes. En conjunt, s'assegura que «aquests detalls i molts d'altres, posats en pràctica, descobriran a les persones estrangeres que ens visiten que l'Església és universal, que la fe es pot viure i celebrar en comunió amb altres creients en qualsevol part del món i que la fraternitat entre els qui viuen una mateixa fe no és una teoria, sinó una realitat ben palpable».

És que la presència de turistes ens parla de la riquesa de la diversitat: el turista creient, format en un ambient distint del nostre i amb metodologies, continguts teològics i mitjans bibliogràfics diversos, pot enriquir la nostra manera de pensar i d'actuar. Per exemple, el col·lectiu alemany, tant el turista de llarga estada com els residents ocasionals. Tantes vegades caricaturitzat, aquest perfil de visitant arriba atret pel clima mediterrani i la cultura regional, que ben aviat incorporen a la pròpia. Tots coincideixen a destacar la gran cultura i participació dels feels al funcionament de la seva comunitat d'adopció. Les parròquies turístiques, per tant, es cuiden que la participació del col·lectiu sigui activa, sobretot en el terreny musical.

Els canvis, però, també són evidents en el fenomen turístic. D'un turisme de descans i familiar, als anys seixanta, s'ha passat a viatges més breus i amb altres motivacions. És destacable, en aquest sentit, per exemple, el turisme d'esport que cada any es fa present a molts indrets de l'illa, especialment a la zona nord-est de Mallorca. I la diòcesi es va adaptant a aquests nous perfils amb noves iniciatives.

Així, algunes comunitats d'aquest indret com Can Picafort, Port d'Alcúdia i Platja de Muro posen de manifest la seva preocupació per oferir una resposta pastoral als turistes i creients de pas, principalment alemanys, anglesos i, en menor grau, francesos i polonesos. En aquestes parròquies s'intenten cuidar tots els detalls per tal que els feligresos de diferents nacionalitats se sentin com a casa.

Santuari de la Mare de Déu de Lluc.

Els itineraris turístics per esglésies poden esdevenir ones poderoses eines potencials d'evangelització

Així, es potencien les misses internacionals, que configuren una verdadera comunitat ecumènica. Llengües diferents, espiritualitats també diverses s'uneixen en una celebració que atreu fins i tot els mallorquins, que troben un espai participatiu i una missa vertaderament viscuda per tots.

Fins i tot els itineraris turístics per esglésies poden esdevenir ones poderoses eines potencials d'evangelització. Explicant una església, ajudant a contemplar-la en la seva bellesa, visitant els petits museus parroquials presents a molts temples, també es transmet una catequesi. Per aconseguir-ho, una correcta benvinguda és imprescindible.

Turisme més enllà del sol i platja

El turisme de sol i platja continua acaparant gran part dels fluxos turístics a Mallorca. Però també hi ha vida més enllà de vora mar. L'experiència afirma que el turisme

de sol i platja sol incloure excursions opcionals, no programades prèviament. Però, i què passa amb el turisme religiós? Són molts els qui reivindiquen encara avui dia la figura del pelegrí, encara que no hagin de venir necessàriament a peu.

El cert és que el santuari de la Mare de Déu de Lluç, considerat un símbol religiós i civicocultural del poble mallorquí és visitat anualment per mig milió de persones. D'entre ells, molts mallorquins, però també infinitud de turistes. Alguns venen amb devoció religiosa, desitjosos de trobar-se amb la transcendència al santuari maria més emblemàtic de Mallorca. Altres, la majoria, arriben al santuari, ubicat al terme municipal d'Escorca, amb un interès antropològic. Allà troben el museu, la música, l'entorn ecològic del santuari i, sobretot, la fe. El llibre de firmes és testimoni d'aquest gresol de cultures, amb signatures en grec, àrab, llengües de països de l'est... Malgrat la varietat de llengües, la demanda és semblant: gràcies espirituals.

25
anys

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Dijous 15 d'agost
Missa Conventual

des de la Basílica de Santa Maria de Montserrat
a les 11 h

SEGUEIX-NOS

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play

SABER ESCOLTAR

Europa

Recordo, des d'adolescent, allocucions del papa Pius XII. I les figures dels polítics fundadors de la nova Unitat Europea, catòlics convençuts: Jean Monnet, Robert Schuman (en procés de beatificació), Alcide De Gasperi i Konrad Adenauer. Europa acabava de sortir de les dues guerres mundials i molts van connectar amb la idea de la unificació d'Europa.

Un amic metge em preguntà sobre el futur del nostre continent, donada la baixa de valors humans i cristians: «Què serà del cristianisme europeu d'aquí a vint anys?» Una pregunta lògica des de la mirada actual.

Recordem, breument, com s'ha anat formant la construcció d'una Europa unida. No es pot reduir únicament a concordar l'economia. No oblidem que el nostre continent té

una ànima.

La Grècia clàssica i l'Imperi romà hi han deixat la seva petjada, però també s'hi han apropiat Irlanda, Alemanya, Dinamarca, Àustria, Suècia, Hongria, Txèquia, Finlàndia i els països de l'est. De manera que l'esdeveniment europeu no suposa únicament fonaments mediterranis. El comú denominador ha estat el cristianisme. Polònia, Hongria i Suècia es convertiren al cristianisme pels volts de l'any mil.

Fou cabdal la coronació de Carlemany (any 800) com a emperador d'Europa pel papa Lleó III el dia de Nadal. L'emperador i el Papa s'unien per una tasca mundanal i cristiana. Els monjos benedictins van difondre l'ideal de Carlemany: «L'Europa cristiana.» Floreixen per tot Europa formoses catedrals, les universitats,

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

després l'humanisme amb el llatí, la recuperació del dret romà, l'aprofundiment de les ciències...

En el Renaixement, es trenca aquesta unitat espiritual i cultural. Sorgeixen els estats-nació. Europa es divideix en protestants i catòlics. Hi ha les dues guerres mundials.

La bandera d'Europa té dotze estrelles daurades en un camp blau. Igual que la corona de la Verge dels vitralls de la catedral d'Estrasburg.

On són les arrels cristianes d'Europa? Els pares ideòlegs de l'actual Unió Europea ho sabien molt bé.

La bandera d'Europa té dotze estrelles daurades en un camp blau, com la corona de la Verge

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Una altra anècdota. Quan soc a Natzalet, sempre acostumo a anar al lloc on el beat Carles de Foucauld es va retirar i dedicar la seva vida a la pregària i a la feina. Resem una estona a l'església on ell pregava i, després, marxem.

Però, avui no és d'aquest germà de Jesús de qui us vull parlar. Quan passàvem per aquest carrer, unes dones ens van saludar i, molt amablement, ens van convidar a entrar. Ens van advertir que acabaven de celebrar-hi missa i ens van oferir pa beneït. «No és eucaristia», ens van advertir. Davant de tanta amabilitat, els vam preguntar què feien. I aquí arriba el que és bo. Ens van dir: «Ja sabeu que els cristians estem dividits i que això el Senyor no ho vol. Nosaltres som de diferents Esglésies,

A PROPÒSIT DE...

Col·laboració eclesial femenina

es, però ens reunim per coneixe'ns, compartir i pregar juntes. Celebrem missa, i a les que la seva Església els ho permet i volen, combreguen i beneïm el pa a la missa per a totes, que és aquest que us hem ofert.» Després, hi van afegir pastes que van endolcir la trobada.

Les vam felicitar. El desig d'unitat, el sentit ecumenista, malauradament, no se sent en totes les comunitats cristianes. La divisió de les Esglésies és la Passió del Crist Místic, va ser la idea inicial de fra Roger per recollir-se a Taizé. A Natzalet

El més urgent són les iniciatives profètiques, les actituds missioneres, compartir en la caritat i alimentar l'esperança

també es produeix aquesta separació i, cal reconèixer, si som sincers, que fins i tot entre la comunitat llatina i l'Església grecocatólica.

És admirable, doncs, la iniciativa d'aquestes dones.

Sense voler entrar en la qüestió teològica de la possibilitat del sacerdocí femení, penso que són més urgents les iniciatives profètiques, les actituds missioneres, compartir en la caritat i alimentar l'esperança. No aconseguirem res amb dones que vesteixen ornaments elegants i que presideixen misses amb poca assistència. És més urgent, torno a repetir, apòstols que donin testimoni i que es preocupin d'evangelitzar i d'orientar i ajudar. Maria Magdalenina va ser una privilegiada apòstol dels apòstols sense que sapiguem, ni ens calgui saber-ho, que fos ordenada o no.

Vida eclesial

Aquesta setmana parlem de noves mesures vaticanes contra els abusos sexuals, expliquem l'acord històric entre la Sagrada Família i l'Ajuntament de Barcelona i entrevistem l'arquebisbe de Rabat

La decisió segueix les noves orientacions de Francesc

El Vaticà implementa el sistema per denunciar abusos sexuals

Abans no acabí l'any, l'Estat de la Ciutat del Vaticà es dotarà d'un sistema que permetrà denunciar casos d'abusos sexuals al seu territori. Així ho ha anunciat el vicari general de Sa Santedat per a la Ciutat del Vaticà, el cardenal Angelo Comastri, a *L'Osservatore Romano*.

Aquest nou procediment serà «públic, permanent i fàcilment accessible» en el curs d'aquest any i permetrà presentar informacions sobre «delictes i negligències en matèria d'abusos sexuals a menors i persones vulnerables». El cardenal Comastri ha enviat una carta als responsables dels dicasteris amb els detalls del nou sistema que s'aplicarà «intramurs».

Les directrius acompleixen el que va disposar el papa Francesc al *motu proprio* de març amb el qual va endurir les lleis de l'Estat pontifici per prevenir i combatre actes de pederàstia per part de membres de la Cúria o de la Santa Seu. Amb aquestes noves normes es va introduir, a més, «l'obligació de denunciar els abusos a les autoritats competents i cooperar amb elles en activitats de prevenció i compliment de la llei».

En la informació publicada per *L'Osservatore Romano* s'assenyala que el sistema per denunciar serà integrat «progressivament» amb les mesures ja adoptades per altres òrgans competents.

El cardenal Comastri ha manifestat que «el qui tingui informació o sospites que un menor o una persona vulnerable està en risc de ser abusat o ha patit abusos en les activitats pastorals del vicariat» s'ha d'adreçar a Mons. Robert Oliver, secretari de la Pontifícia Comissió

per a la Protecció dels Menors. També es podrà denunciar «qualsevol acte de negligència» en el tractament de les denúncies per part de les autoritats.

Cardenal Jaime Ortega

El papa Francesc ha expressat el seu condol per la mort del cardenal Jaime Ortega y Alamino, arquebisbe emèrit del'Havana, als 82 anys. En un telegrama, el Pontífex mostra la seva proximitat als familiars, al clergat i als fidels. També ofereix «sufragis pel descans etern del difunt, que va servir l'Església i els seus germans en els diferents encàrrecs que la Providència li van confiar».

El purpurat va ser clau en el desglaç de les relacions de Cuba amb els Estats Units i va ser l'encarregat de rebre els tres papes que han visitat l'illa: Joan Pau II (1998), Benet XVI (2012) i Francesc (2015).

L'actual arquebisbe de l'Havana, Mons. Juan de la Caridad García, ha assenyalat que «quan pensem avui amb estima i gratitud en el cardenal

Sonia Trujillo

Francesc, en el «motu proprio» de març, va endurir les lleis de l'Estat pontifici per prevenir i combatre actes de pederàstia

Jaime ens encoratja saber que ell restarà entre nosaltres i ens acompanyarà amb el record del seu somriure amable, la seva intel·ligència clarivident i el testimoni d'un sacerdoti lliurat, en ocasions sofrent».

D'altra banda, la Secció Migrants i Refugiats de la Santa Seu continua amb la seva campanya de comunicació preparatòria per a la 105a edició de la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que se celebrarà el proper 29 de setembre.

La campanya ofereix cada mes reflexions, aprofundiments i recursos per a la promoció d'activitats pastorals sobre temes de la jornada que tractaran diversos subtemes amb diferents textos i imatges.

El darrer subtema és *També es tracta de posar els últims en primer lloc*. El Vaticà recorda que «el Sant Pare, durant la santa missa celebrada amb motiu del VI aniversari de la seva visita a Lampedusa, va pregar pels "últims", que tots els dies clamen al Senyor i demanen ser alliberats dels mals que pateixen».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

L'empatia

S'ha dit sovint que el papa Francesc té el do de l'empatia. Si mirem l'etimologia del mot, vol dir molt més que simpatia (que té un origen etimològic semblant!), i vol dir molt més que bon humor. Encara que sovint l'empatia comporta aquests aspectes particulars de bon humor i simpatia. La podríem definir com a «capacitat de participar profundament en els sentiments i en l'estat d'ànim d'un altre».

En això Bergoglio hi té un do ben propi: s'emociona i plora davant dels qui arriben en pasteres i molts d'ells troben la mort en l'aigua que els havia de salvar. Refusa seure en un tron més elevat, bo i apropant-se al micròfon o a un faristol que està al mateix nivell dels bisbes. Es commou davant d'un infant amb una malaltia terminal i el besa, compassiu, al front. Escolta amatent una velleta que li conta les seves penes i la beneeix. S'adapta des del primer moment a l'auditori que té al davant, siguin joves, professors, treballadors d'una fàbrica, futbolistes, religioses, nens malalts.

«El diàleg autèntic», diu el Papa, «demana una capacitat d'empatia, que ha de ser fruit de la nostra mirada espiritual i de l'experiència personal que ens du a veure els altres com a germans i germanes». Francesc encarna de debò el que podem anomenar «Església de la proximitat», amb la seva empatia.

 Tarragona

Investidura de l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem a Tarragona

CARLES CORTINA I RIU
Protocol·lista

Dues ciutats agermanades per l'esperit de la creu, a banda i banda de la Mediterrània, amb tanta història atresorada en el decurs dels segles que ha fet que tinguin vida pròpia, com una alenada insuflada pel Creador. Tan lluny i, a la vegada, tan a prop!

En cadascuna de les seves pedres es pot sentir el bategar del cor de la gent que les ha habitades; en tots els seus carrers es passeja el sentiment que ha humanitzat la matèria inerta; i en els seus temples es descobreix l'esperit que les ha tornat ingràvides, com si es trobessin a mig camí d'aquest món i de l'altre.

La demarcació de Tarragona va ser l'amfitriona de l'acte de més significació de l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem: la investidura. I, en aquesta ocasió, a càrrec del seu gran mestre, el cardenal Edwin Frederick O'Brien, assistit pel gran prior de l'Espanya Oriental, el cardenal Lluís Martínez Sistach, raó per la qual —i durant tres dies— Tarragona, amb Reus i Poblet, van esdevenir la capital mundial de l'OESSJ.

L'OESSJ va ser fundada per Godofreu de Bouillon, en la Primera Croada i després d'alliberar Jerusalem el 1098, per custodiar el Sant Sepulcre i vetllar pels cristians que peregrinaven a Terra Santa. Actualment, i després de deu segles, aquest Orde Pontifici —el Sant Pare n'és el Sobirà— és una persona jurídica de dret canònic, les constitucions de la qual van ser aprovades pel papa Pau VI el 1977. L'obra social de l'OESSJ consisteix a proveir econòmicament en el manteniment del Patriarcat Llatí a Jerusalem, que comprèn Israel, Síria i Jordània.

El calendari d'aquest magne esdeveniment es composa d'una

trinitat d'actes i d'escenaris monumentals de l'espiritualitat i del patrimoni de les Terres de Tarragona: la vetlla d'armes al santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Reus el divendres 28 de juny, la investidura a la catedral de Tarragona el 29 i la missa d'acció de gràcies al monestir de Poblet el 30.

La vetlla d'armes té com a objectiu primordial que els cavallers i dames neòfits es preparin per fer efectiu el seu jurament de fidelitat als ideals i als compromisos de l'OESSJ i prendre consciència de l'alta responsabilitat contreta. La cerimònia fou presidida pel cardenal Martínez Sistach i resultava commovedora la imatge en aquell temple del segle XVII, amb els neòfits presentant llur hàbit per ser beneït, mentre la Mare de Déu des del seu cambril els acollia amb el mantell obert de bat a bat. Una escena que a tots plegats ens feia mussitar: «Puig sou Vós la nostra Mare/i ho tenim a gran honor,/ Verge de la Misericòrdia, / mireu-nos

L'obra social de l'OESSJ consisteix a proveir econòmicament en el manteniment del Patriarcat Llatí a Jerusalem, que comprèn Israel, Síria i Jordània

FER-VI

amb ulls d'amor.»

La investidura fou l'acte central a la catedral de Tarragona, presidit pel cardenal O'Brien, moment en què el cerimonial té la facultat de recular en el temps. Talment com si ens trobéssim a Jerusalem en el principi de l'Orde, l'espasa de Godofreu de Bouillon és creuada sobre les espatlles dels neòfits (és per això que aquest acte també s'anomena creuament), que s'agenollen com a aspirants i s'aixequen com a cavallers. En el cas de les dames, la investidura consisteix en la imposició de les cinc creus de Jerusalem que representen les cinc nafres de Jesucrist i, igualment, s'agenollen essent aspirants i s'aixequen convertides en dames.

En el decurs de l'acte, amb delegacions de lloctinències de tot el món, també s'estrenà una obra dedicada a l'OESSJ del mestre Josep-Enric Peris, amb el títol *Deus lo vult*, que és el lema de l'Orde.

La missa d'acció de gràcies tingué un gran contingut emotiu

Rendint els estendards durant la consagració en la missa al monestir de Poblet.

per la significació del monestir de Poblet. Abans, però, es produí el relleu en la lloctinència de l'Espanya Oriental, i Joan Carles De Balle substituí Enric Mas, qui n'ha ostentat el comandament en el decurs de set anys i, a la vegada, prenia possessió com a nou vicegovernador general per a l'Amèrica Llatina de l'OESSJ, un càrrec de nova creació.

El pare abat de Poblet, Dr. Octavi Vilà, oferí una recepció a tots els participants a l'acte i la visita es concloué amb un dinar de germanor a l'hostatgeria del monestir.

Aquesta investidura de l'OESSJ de l'Espanya Oriental, que comprèn Catalunya, Aragó, Navarra, País Valencià, Balears i Andorra, vaser organitzada per la Delegació a Tarragona, sota el guiatge de la seva delegada, Maria Mercè Martorell, i amb tots els seus cavallers i dames; així com amb el concurs del mestre de cerimònies laic, Josep Maria Parcerisa, i de Mn. Josep Queraltó. Malauradament, no hi va poder ser present un dels promotors de l'ens tarragoní sepulcrista, l'arquebisbe Jaume Pujol, que es trobava a Mèxic, ni tampoc l'actual arquebisbe Joan Planellas, perquè era a Roma rebent el pal·li.

Tres dies per a la història i el record, tres jornades centrades en la festivitat de Sant Pere i Sant Pau, i tres actes per estrènyer més els lligams i els vincles entre Tarragona i Jerusalem, o a l'inrevés, a través del sepulcre buit del Senyor, perquè ha ressuscitat!

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Barcelona

L'Ajuntament entrega al temple la llicència d'obres

La Sagrada Família i Barcelona tanquen un procés històric

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

«Hem tancat un procés històric. Després de més de 130 anys la Sagrada Família regularitza les obres.» Així de solemne parlava la segona tinenta d'alcaldia, Janet Sanz, en l'acte d'entrega de la llicència d'obres a la Sagrada Família i que va rebre el president delegat de la Junta Constructora del temple, Esteve Camps.

En aquest acte es va confirmar que la Junta Constructora ja ha pagat a l'Ajuntament els 4,6 milions d'euros corresponents a l'Impost de Construccions, Instal·lacions i Obres i la taxa de llicència d'obres. «Barcelona és una ciutat sense privilegis. Hem arribat a un bon acord amb la Sagrada Família: posem ordre, regularitzem les obres i la Sagrada Família es fa cor-

responsable de la ciutat», destacava Sanz en l'entrega formal de la llicència, que forma part de l'acord signat l'octubre del 2018 entre l'Ajuntament i la Junta Constructora.

El permís estableix les condicions per a la construcció del temple, preveu una gran rehabilitació amb augment de volum i execució de les obres d'edificació de la basílica. La llicència igualment descriu una construcció del temple per etapes i preveu un termini d'execució total que finalitzarà el 2026. L'Ajuntament també ha tramitat els permisos d'activitat pel que fa als usos del temple i s'inclouen usos compatibles relacionats amb el funcionament i l'administració de la basílica.

Un dels aspectes que remarca la segona tinenta d'alcaldia és la corresponsabilitat de la Sagrada Família, «en els serveis més immediats per a la ciutat de Barcelona». En aquest sentit, la Sagrada Família es compromet a aportar 36 milions d'euros, en els propers 10 anys, per finançar les despeses municipals que generen les seves activitats (ajut al transport públic, millora d'accés al metro, noves urbanitzacions de l'entorn i manteniment de l'espai públic).

Aquest acord arriba després de dos anys de negociació, en els quals, explicava el president delegat de la Junta Constructora del temple, Esteve Camps, «no s'han escatimat esforços de diàleg i hem arribat a aquest acord amb satisfacció». A partir de setembre comença una nova etapa «amb entusiasme i esperit de diàleg», apuntava Camps, «que preveu l'estudi de l'escalinata i els paraboloides, i acabar el projecte que en el seu dia va dissenyar Antoni Gaudí».

Janet Sanz reconeixia que «la Sagrada Família és un temple emblemàtic de la ciutat i és estimat per la ciutat». Per això, partint de la base que «a Barcelona no hi ha privilegis», s'afrontarà aquesta segona fase de negociacions «impulsant un debat ciutadà i de ciutat, obrint un diàleg incorporant totes les veus, sobre com ha de ser aquesta nova fase del projecte de Gaudí i que ha de tenir en compte dues prioritats: garantir el dret a una ciutat sostenible i saludable, i garantir el dret a l'habitatge».

Agustí Codinach

Janet Sanz i Esteve Camps en compareixença davant dels mitjans.

MERCÈ LAJARA

Professora d'institut públic
implicada en la pastoral juvenil

Rosa Deulofeu (1954-2004): la fe amb un somriure

Així era la Rosa: el somriure de la fe, títol del llibre que recull les seves vivències i testimonis dels qui la van conèixer i estimar. Ella transmetia la fe i l'alegria allà on era present.

Però, qui era la Rosa? Rosa Deulofeu i González naixia a Barcelona el 29 d'abril del 1959. De nena i d'adolescent va participar activament en la vida parroquial del seu barri. Es diplomà en Administració i Relacions Públiques. El 1981 entrà en contacte amb el grup Clara Eulàlia. En aquella època es formà en coneixements bíblics i teològics. El contacte amb l'Associació cultural Àmbit Maria Corral li va permetre endinsar-se en el coneixement dels mitjans de comunicació on va desenvolupar una important tasca catequètica a Ràdio Estel i Ràdio Hospitalet. Aviat descobriria una especial vocació d'evangelització dels joves que la portaria al Moviment de Centres d'Esplai Cristians, del qual va ser la presidenta. L'any 1991 va ser nomenada delegada de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona i desenvolupà aquesta tasca durant 13 anys fins al seu traspàs, el 5 de gener del 2004. Aquí és on vaig coincidir amb ella, com a col·laboradora. El 1995 va ser Mare Conciliar en el Concili Provincial Tarraconense com a laica totalment compromesa amb l'Església, a la qual estimava profundament.

Qui era la Rosa a partir de les seves paraules i dels qui la vam tractar? Era algú que estimava

entrançablement la seva família, d'una manera especial els pares i el germà sacerdot, amb qui tenia un lligam molt estret. Era amiga de moltes persones i totes descobrien el rostre de Jesús en el seu fer i en el seu dir. Així ho expressava el bisbe Carrera, que la va acompanyar al llarg de molts anys: «La Rosa no depenia d'ideologies ni d'esquemes preconcebuts: tot li era oportunitat de viure i difondre l'Evangeli. Per això era amiga de tothom i resultava tan difícil de sentir-li una queixa o un retret.»

El que ella mateixa manifestava en una de les sortides de l'hospital: «El comiat amb la gent de l'hospital ha estat del tot entrançable, n'estic molt contenta i agraïda, crec que

s'ha establert afecte i això em fa pensar que aquí rau una de les meves missions: saber estar, ser agraïda, no queixar-me, donar afecte, no perdre el somriure...»

Però hi ha un tret que sempre ens ha colpit als qui, com ella, intentem viure amb coherència la nostra fe: la seva estimació a l'Església, el seu treball eficient i bondadós per la comunió. Així ho expressava encertadament Mn. Rovira Bellosó: «La Rosa estimava l'Església i la sofria, sobretot quan no estàvem a l'altura de l'Evangeli o quan veia que els qui havíem d'unir, dividíem.»

Finalment, escoltem les seves paraules dedicades als joves i que farem bé de fer-les vida tots nosaltres: «Sentiu-vos Església, estimeu l'Església, feu créixer l'Església.»

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

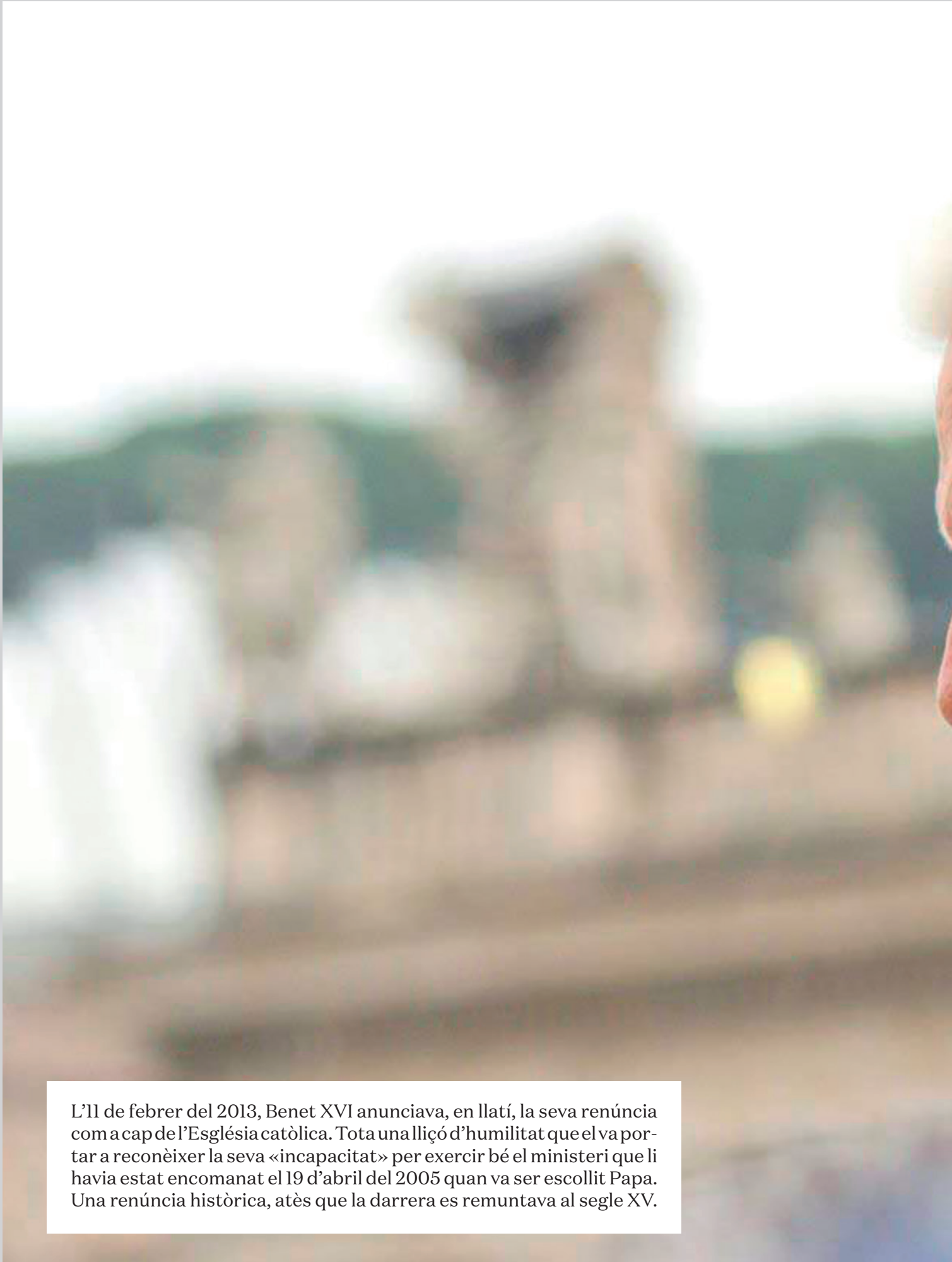
- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

L'11 de febrer del 2013, Benet XVI anunciava, en llatí, la seva renúncia com a cap de l'Església catòlica. Tota una lliçó d'humilitat que el va portar a reconèixer la seva «incapacitat» per exercir bé el ministeri que li havia estat encomanat el 19 d'abril del 2005 quan va ser escollit Papa. Una renúncia històrica, atès que la darrera es remuntava al segle XV.

Mons. Cristóbal López, arquebisbe de Rabat

«L'Església ha de tenir cura, primer de tot, de la pròpia autenticitat»

GIORGIO CHEVALLARD

En un viatge de voluntaris d'Ajuda a l'Església Necessitada al Marroc hem pogut entrevistar l'arquebisbe de Rabat, Mons. Cristóbal López. El Marroc té 36 milions d'habitants, gairebé tots musulmans. Els cristians són una petita minoria.

Què ha significat per a l'Església al Marroc la visita del papa Francesc el març passat?

Una experiència extraordinària de comunió: primer de tot amb els germans catòlics, però també amb les altres confessions cristianes i amb tota l'Església universal, a través de la presència del Papa i els seus col·laboradors. També amb el poble marroquí. Hi va haver molta participació; vam celebrar la missa més nombrosa de la història del Marroc, amb la presència de unes 10.000 persones, entre les quals una coral de 500 cantors i 700 estudiants universitaris subsaharians. Tothom s'hi va implicar, les autoritats hi van col·laborar molt, començant pel rei Mohamed VI. Ens queden els missatges del Papa i del rei que volem meditar i posar en pràctica.

Quina és la seva missió com a Església, en un país on hi ha tolerància cap als creients però no es pot parlar de Jesucrist?

Nosaltres no treballem «per a» l'Església, sinó per al Regne de Déu «en Església» i, «com a Església» que som, el nostre objectiu és «buscar el Regne de Déu»; la resta se'ns donarà per afegit. El mateix Papa ens va dir: «No al proselitisme.» I el meu predecessor ens deia moltes vegades: «Recordeu que vosaltres sou l'únic Evangeli que els musulmans llegiran.» L'Església no s'ha de preocupar de quantes conversions, quants batejos hem aconseguit; ha de tenir cura primer de tot de la pròpia autenticitat. Com Charles de Foucauld: llevat dins la massa. Si no podem parlar de Jesús, donem-ne testimoni amb la nostra vida. Hi ha 15 escoles catòliques. A Kenitra hi ha un centre salesià amb el

«Visquem l'agraïment del que podem fer. Primer de tot, podem ser-hi»

100% d'alumnes musulmans (també els professors), però apliquem el mètode de don Bosco, que ells reconeixen i aprecien. Els 30.000 catòlics són europeus i estudiants universitaris subsaharians que venen amb beques: es troben molt sols, no tornen a casa fins al cap de quatre anys. Els acompanyem, els proposem grups de reflexió per ciutats i per barris, els oferim una setmana d'universitat d'estiu per aprofundir l'Evangeli, la teologia, la doctrina social de l'Església, l'antropologia cristiana (inclosa l'educació afectiva sexual). Estan molt agraïts.

Foto: L'autor de l'entrevista amb Mons. López.

Què neix d'aquestes experiències?

Tots estem cridats: cridats per Déu a ser Fills de Déu, a ser germans de Jesucrist (i de tota la humanitat), a ser temples de l'Esperit Sant i membres de l'Església. La vocació és una, que es realitza en diverses formes. Els joves africans aprofundeixen la seva fe, fan una experiència de comunió, neixen també matrimonis cristians. El model de l'Església no és un triangle amb els caps a la punta de dalt; és més aviat un cercle, amb Crist al centre: l'eclesiologia de comunió. També oferim als joves un acompanyament personal vocacional, que es fa a les parròquies i grups, i dues trobades diocesanes anuals, a les quals n'hi van uns 30 cada vegada, per reflexionar, pregar i avançar en el discerniment vocacional.

Com és la situació dels migrants?

Cada any hi ha uns 8.000 - 9.000 migrants, la majoria subsaharians, atesos per Càritas, que ara són el 80% de la nostra tasca caritativa. Hi ha una explotació inhumana: molts moren al desert, les màfies els enganyen i exploten, violen, extorsionen,

torturen per demanar rescats a les famílies. Arriben més menors sols perquè a Europa tenen més drets. El mateix passa amb les dones embarassades. Intentem respondre a la crida del papa Francesc: acollir, protegir, promoure i integrar. Això aquí significa ajudar-los en el que ells decideixen: continuar, instal·lar-se o tornar.

Com veu el futur de l'Església al Marroc?

Vivim una gran fraternitat amb el poble musulmà. Si les condicions ens limiten a aquest testimoni silenciós, això ens obliga a aprofundir en l'autenticitat de la nostra vida i adhesió a Crist. No serviria de res queixar-nos del que no podem fer, visquem l'agraïment del que podem fer. Primer de tot, podem ser-hi. Després, viure una relació de fraternitat amb els nostres germans musulmans; i testimoniar l'amor de Crist amb les obres de caritat cap als necessitats. Com ens va dir el Papa: «No és cap problema ser pocs, sí que ho seria ser insignificants.»

Actualment, la seva escola necessita alguna cosa més que el millor especialista en neteja

Lunet consulting
LA CONSULTORIA ESPECIALISTA EN FACILITY SERVICES

LUNET som especialistes en neteja i facility services per a escoles. I, a partir d'ara, també consultors. Amb LUNET CONSULTING neix la 1a Consultoria Especialista, un nou model millor adaptat a les noves necessitats de la seva escola. Parlem? Truqui'ns al 902 010 977 o entrí a www.lunetconsulting.es i un dels nostres consultors li farà una proposta sense compromís.

SIGNES D'AVUI

Després de l'anunci

Molts pintors han immortalitzat l'escena de l'anunci de l'arcàngel Gabriel a Maria. Un dels quadres més famosos correspon a fra Angèlic, però no és l'únic. A l'evangeli de la infància de Jesús es recullen diferents anuncis, a més de l'aparició a Maria. Zacaries i els pastors reben la visita de l'àngel. En el cas de Josep, els àngels s'expressen sempre a través dels somnis.

Tot anunci a Maria i a Josep és seguit d'un moviment gairebé immediat. Quan l'arcàngel se li apareix, Maria no va a la facultat de Teologia per estudiar ni fa exercicis espirituals a la Cova de Manresa. Dues accions impossibles al seu temps. Tampoc no s'amaga com Isabel, quan se sap embarassada. Maria entén que hi ha una prioritat. Sap descobrir-la a través d'una

informació secundària que l'arcàngel li comunica. Es tracta d'ajudar la seva cosina d'edat avançada, que requereix els seus serveis. Va de pressa a la regió muntanyosa. No es tanca en ella mateixa, sinó que pensa en les persones més necessitades. La diferència amb Josep és que ell rep els anuncis sempre en somnis: quan accepta Maria com a esposa, quan fuig amb la família a Egipte, quan torna a la terra d'origen després de la mort d'Herodes. Sempre es posa en moviment. Sense trigar. Els pastors també reben un anunci dels àngels que els co-

Maria no es tanca en ella mateixa, sinó que pensa en les persones més necessitades

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

muniquen el naixement del Messies. Sense dilació, tot i que és de nit, es posen rumb a Betlem. Zacaries, després de l'anunci de l'àngel, se submergeix en el silenci. No parla. En canvi, Maria canta el Magnificat.

Déu avui continua cridant. Els àngels, en directe o en somnis, continuen anunciant els missatges de Déu. La vocació personal no és altra cosa que un anunci. El sabem escoltar? Quina és la nostra resposta? Ens abandonem a idees que ens paralitzen o ens posem en moviment? Cap a on? Cap a qui?

L'Assumpció de Maria no representa una fugida al cel, sinó que la situa en una talaia des de la qual el seu compromís per les persones més necessitades és efectiu. Com sempre.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

La lectura de l'Antic Testament que ens presentava la litúrgia del dia era la de Moisès i la bardissa. Em va interpel·lar d'una manera especial perquè avui esdevé una cosa semblant al que vivien els israelites entre els egipcis. És la denúncia que Moisès se sent cridat a fer al faraó davant les paraules de Déu: «He sentit el clam dels israelites oprimits...»

Els nostres joves immigrants, potser no oprimits, però, si més no, abandonats a la seva sort, també ens evoquen aquestes paraules actuals que, a través dels mitjans de comunicació, hem fet sentir, denunciant el sistema actual que deixa a la cuneta de les grans ciutats tants «descartats», en paraules del papa Francesc.

FINESTRA A LA VIDA

Oda a la generositat anònima

Però, he dit que avui va d'oda —«composició lírica en vers de caràcter elevat, destinada a lloar un personatge, un lloc o una idea»— i, malgrat que no la faré en vers, sí que la vull fer com una lloa a la generositat anònima.

Ho tinc comprovat: sempre que podem fer sentir les nostres veus als mitjans de comunicació, surten de diferents llocs aquests anònims dels quals ningú no parlarà, que mai no tindran rostre conegut a la televisió o als diaris, però que estan escrits amb lletres d'or al llibre de la Vida.

Aquell grup que em demana per WhatsApp el número de compte corrent de l'Hospital de Campanya perquè acaben de fer una col·lecta entre ells —tots anònims— i hi volen col·laborar. Aquell home que em reconeix pel carrer, que se m'acosta i em dona un sobre doblegat del qual

surten, per art de màgia humana i generosa, mil euros. Aquell matrimoni de la tercera edat que viu de les seves pensions i que estalvia per ajudar. Aquella velleta que, quan em veu sortir de Santa Anna, m'agafa la mà i m'hi posa vint-i-cinc euros que tenen un valor superior al del preu del diner: el valor de donar del poc que ella té.

I tants i tants anònims que fan possible que una obra com la que portem a terme des de fa gairebé tres anys pugui seguir endavant sense cap mena de subvenció, ni quota fixa.

Els anònims generosos fan possible que aquesta obra pugui continuar endavant sense subvencions

Esglésies i santuaris de la Cerdanya (I)

Santuari de Santa Maria de Talló

EDUARD BRUFAU

Fotos: Agustí Codinach

Al cor del Pirineu català, la comarca de la Cerdanya està esquitxada de centenars d'esglésies i ermites, moltes d'elles romàniques. En trobem des del fons de la plana fins als racons més boscosos de la serra del Cadí. En aquesta ruta visitem el santuari de la Mare de Déu de Talló, Sant Domènec de Puigcerdà i Santa Maria dels Àngels de Llívia. L'estiu vinent continuarem amb una segona tongada per aquesta comarca de muntanya.

A diferència d'altres valls pirinenques, el fons de la Cerdanya és ample i força pla, per la qual cosa des de sempre hi ha abundat l'agricultura, també avui. És entre els camps de blat encara per segar dels afores de Bellver de Cerdanya que trobem el santuari de la Mare de Déu de Talló. El campanar és el primer que veiem de lluny estant, sobresortint solitari rere les ondulacions rosses d'un camp de cereal. A mesura que ens hi atansem, després de passar per la font on va ser trobada la Mare de Déu, l'església ja no ens sembla tan solitària: té, a una banda, el cementiri, assolellat i gens tenebrós i, a l'altra, les grans cases pageses del poble de Talló, a més d'un seguit de xalets de construcció recent. De fons, ens impressionen el bosc ombrívol i frondós del Moixeró i les feréstegues parets verticals del Cadí.

Observant l'edifici per fora, ens fixem en el campanar, que és alt, quadrat i massís, difícil de confondre amb cap altre. Per la part del darrere, l'absis medieval és d'una gran puresa, llis, gairebé sense decoració. Ens criden l'atenció els contraforts, que sostenen el pes de la volta: són circulars, a manera de pilars, i donen a l'exterior de l'església una bellesa molt original.

Tot i les notables dimensions del santuari —el més important de la comarca— la façana és molt austera. Tanmateix, ens resulta atractiva l'ampla i equilibrada porxada que protegeix l'entrada i que ser-

L'interior conserva l'esperit romànic original.

El santuari de Talló, amb la porxada i el campanar característics.

veix d'aixopluc quan fa calor o mal temps. En aquest indret de transició i d'acollida ens surt a rebre en Melcior, que ens farà la visita. El primer que ens assenyala és la porta, amb un treball molt bonic del ferro forjat: «La part original de la porta no és pas la fusta, encara que, certament, és prou vella, sinó els ferros que la decoren. Datan de l'edat mitjana i estan treballats a la manera pròpia de la Cerdanya.» Ens hi acostem i resseguim amb el dit els cercles i les giragonses enjogassades del metall, tan hàbilment forjat pels ferrers medievals.

LA IMATGE DE LA MARE DE DÉU

Seguim el nostre acompanyant cap a dins de l'església. La nau és

alta i espaiosa i, malgrat que la volta es veu més moderna, tot el conjunt conserva la sòbria solemnitat del romànic. Les parets repicades mostren els carreus nus, de formes irregulars; els fidels medievals haurien considerat indigne i lleig que aquestes pedres quedessin a la vista, però la nostra estètica contemporània ha trobat gust en aquest despullament, identificant-lo com a pur i primigeni. En Melcior ens explica que durant segles el santuari de Talló va acollir una comunitat de canonges que en tenien cura, fins que amb el temps va esdevenir parròquia, sense perdre mai la categoria de lloc de pelegrinatge marià.

Ens situem just davant de l'altar, des d'on veiem molt bé el cor mateix del santuari: la imatge romànica de la Mare de Déu. Arrecerats per un baldaquí metàl·lic vistós, Maria i l'Infant estan bellament coronats i porten vestits de colors ben vius. Des del tron observen els pelegrins i els beneeixen des de fa segles, igual ara que al segle XII. En Melcior ens fa saber que «l'any 1936 l'església va patir molt, però gràcies a Déu uns feligresos van amagar la imatge i així la van salvar de la destrucció. Després de la guerra es va poder tornar la Mare de Déu al santuari; aquell dia la processó de fidels arribava fins a Bellver! La devoció a la Mare de Déu de Talló està molt arrelada».

Sortint de l'església ens adonem d'alguns elements que no havíem vist quan hi hem entrat. Una pica per a l'aigua beneïda, d'aspecte rústic, i un sepulcre medieval, adossat a la paret i mig amagat, com si volgués passar desapercbut a la vista dels forasters. Tornem a creuar la porta amb l'acurat treball de ferro forjat i sortim a l'exterior, a la vista d'aquesta ampla vall oberta pel Segre que és la Cerdanya. L'aspecte del santuari de Talló ha anat canviant amb els segles, però alhora tot ell resulta inconfusible una vegada s'ha vist, i així queda gravat per sempre en l'ànima de qui el contempla. Talment com el salvatge roquissar de la serra del Cadí que tenim davant nostre, i que no ens deixarà de petja en cap moment d'aquesta ruta per la Cerdanya.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

L'Assumpció de Maria

Benvolguts diocesans. Enmig del mes d'agost celebrem la festa de l'Assumpció de Maria. Aquesta festa, viscuda popularment en molts dels nostres pobles i ciutats, és com una onada d'aire fresc, com un oreig d'alegria i d'esperança per a les nostres vides i per al nostre propi futur.

La primera reacció del cor cristià davant la glòria final de Maria hauria d'estar pautaada pel cant del *Magnificat* quan afirma: «Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.» Felicitar la mare és el primer impuls de tot fill ben nascut. Perquè Déu ha obrat meravelles en Maria: des de la seva concepció fins a l'assumpció, passant per la seva maternitat divina.

Però, després d'aquesta felicitació cordial, podríem pensar en el significat que té avui celebrar aquesta festa. Perquè el misteri de Maria assumpta té quelcom molt important a dir-nos a nosaltres que, en el món que ens toca viure, tant ens ocupem i preocupem pel cos humà i, a voltes, ben poc ens ocupem de l'esperit.

Hem de dir, en primer lloc, que la fe cristiana en la resurrecció no s'oposa al cultiu del cos per part de la societat actual, sinó que més aviat el supera. Perquè la civilització d'avui acaba el seu culte al cos en l'esport, el plaer i la bellesa anatòmica. Però la fe cristiana estén el seu interès corporal més enllà de l'exterior de la carn jove dels mites o dels anuncis de la societat de consum. La fe cristiana comença per la glorificació del cos humà ja durant el temps, convertint

el qui es bateja en temple de l'Esperit Sant, alimentant el cos dels creients amb el Cos i la Sang de Crist, transformant la unió de l'home i la dona en un sagrament de l'amor de Déu, o consagrat amb la unció final el cos trossejat o envellit dels cristians. I tot això té lloc ja en aquest món, com a pròleg de la glorificació final després del pas de la mort a la qual, juntament amb el seu fill Jesús, ha arribat Maria.

En segon lloc, cal afirmar que els cristians hem de seguir les petjades de Maria. Ella meresqué la glorificació del seu cos perquè, a més de la seva fe extraordinària, fou un model excepcional de mare i de verge. Maternitat i virginitat, dues realitats que trobem íntimament unides en Maria i que convindria valorar adequadament en els moments actuals. Perquè la paternitat o la maternitat sense el misteri de la virginitat és l'impudor: és l'home estripat o la dona de les banalitats. No fa gaire, llegia en un llibre d'espiritualitat cristiana: «Si ets una verge en un convent no et descuidis de ser mare. Si ets una mare de família no et descuidis de ser verge. Només així seràs autènticament dona, tal com ho va ser la Mare de Déu.»

Felicito de cor totes les dones que avui celebren la vostra onomàstica. Felicito també de cor les parròquies que celebren la festa de l'Assumpció. Felicito de cor tot el Poble sant de Déu perquè tenim en Maria el nostre model i exemple. Allà on ella ha arribat, també nosaltres tenim l'esperança d'arribar-hi.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Maria, presència discreta i activa

En la carta als Filipencs sant Pau ens diu: «Perquè per a mi, viure és Crist» (Fl 1,21). Certament, ser cristià és viure centrat completament en Jesús. No obstant això, no podem oblidar el que va representar la figura de Maria, la seva mare, per a Ell i per a tots nosaltres.

Com podem conèixer Maria? Si busquem Maria en l'Evangeli no trobarem gaires cites sobre ella. Pot ser que no siguin gaires, però són molt significatives. En el fragment de les noces de Canà llegim: «Hi havia la mare de Jesús» (Jn 2,1). També trobem Maria al costat de Jesús al Calvari: vora la creu de Jesús hi havia la seva mare (cf. Jn 19,25a). Sant Lluc també ens fa notar la presència de Maria després de l'Ascensió de Jesús: «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell» (Ac 1,14).

Quan tractem de comprendre com és Déu, ens ajuda la imatge del pare que ens acull, que ens sosté i

que ens abraça. De la mateixa manera, quan pensem en Maria, ens poden servir d'exemple totes aquelles dones desconegudes, relegades i oblidades, que han sostingut i transformat famílies i comunitats senceres amb la potència del seu testimoni (cf. *Gaudete et exsultate*, 12).

Penso, per exemple, en la dona africana que ha patit les terribles conseqüències de la guerra civil al seu país, però que no es deixa doblegar ni pel sofriment ni per la rancúnia i que anys més tard és capaç de seguir endavant amb la seva vida i, si pot, organitza una cooperativa per ajudar al desenvolupament de la seva comunitat.

Em ve també al cap el testimoni d'una dona que, durant més de trenta anys, ha visitat diàriament la seva germana que està ingressada en un hospital psiquiàtric. Ara, ja gran, només està preocupada per saber qui anirà a veure-la quan ella ja no hi sigui.

Penso, així mateix, en les pa-

raules d'un home que està molt ficat en el món de la droga i que no pot sortir-ne. En un moment de lucidesa diu: «No entenc per què la meva mare continua venint a veure'm després de tot el que he fet.» I conclou dient: «No hi ha amor més gran.»

Totes aquestes dones, com diria el papa Francesc, són un exemple dels sants de la porta del costat. És a dir, d'aquells que viuen prop nostre i són un reflex de la presència de Déu (cf. n.7).

Totes elles també poden apropar-nos a la figura de Maria. Ella sap estar al costat de Crist en els moments més importants de la seva vida. Maria, amb la seva presència discreta i activa, és el model perfecte de deixebla de Jesús.

I Maria sap estar prop nostre, els seus fills. No ens deixa sols. Ha pujat al cel en cos i ànima. Des d'allà vetlla i intercedeix per cadascun de nosaltres. Per tu i per mi. Gràcies, Mare de Déu. Som els teus fills i t'estimem.

COMENTARI DE LA PARAULA

No tinguis por, petit ramat, que el Pare s'ha complagut a donar-vos el Regne

GLÒRIA MONÉS

Després d'invitar la multitud a guardar-se de tota cobdícia, Lluc s'esplaia en l'àmplia invitació que Jesús adreçà als seus deixebles a cercar el Regne de Déu (Lc 12,22-58). En comentarem avui la part central. Enfront d'una societat adelerada per les ànsies de poder, Jesús els reconforta: «No tinguis por, petit ramat, perquè en això s'ha complagut el vostre Pare a donar-vos el Regne», no els regnes que s'han anat atropellant al llarg de la història i que han abocat el nostre planeta a la destrucció massiva de persones, animals i hàbitats, sinó el de la creació que ha posat a les nostres mans perquè ens en servim. En comptes d'acumular béns, a l'abast dels lladres i de les multinacionals (les arnes d'avui), ens invita a compartir amb els pobres allò que ens sobra, acumulant en el cel el nostre tresor: «Perquè on es troba el vostre tresor, allí hi haurà també el vostre cor.» Seguidament ens invita a cenyir-nos els lloms amb el davantal i a mantenir les llànties enceses, «semblants als

homes que esperen el seu Senyor per quan torni de les noces». Si el Senyor ens troba vetllant, ens assegura que «se cenyirà el davantal, ens farà reclinar a taula i s'avançarà a servir-nos», com feu ell mateix en el darrer sopar (Jn 13,1-4). Pere voldria escatir si això ho diu només per a ells, fent-se l'important. Jesús, encara avui, va a la recerca d'aquesta mena de servidors: «¿Qui és, doncs, l'administrador fidel, l'assenyat, el bo, a qui el Senyor constituirà sobre el seu servei perquè reparteixi al temps degut una ració de blat? Feliç aquell criat a qui, en arribar el seu Senyor, el trobarà que actua així.» D'aquesta mena de criats, sempre n'hi ha hagut, per sort, però avui en podem descobrir moltíssims entre les runes d'un poder universal que s'enfonsa en la corrupció, l'egoisme i les falses veritats. La predicció de Jesús: «En veritat us dic que damunt tots els seus béns el constituirà», ja s'està fent realitat... a qui ho vulgui veure.

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Per què la Mare de Déu apareix tan poc als evangelis? (i II)

L'aparició de Maria amb els familiars de Jesús fa que aquest preguntí als seus deixebles qui constitueixen «la seva família», és a dir, la seva família segons la proclamació del Regne de Déu: tothom qui realitzi la voluntat de Déu és el seu germà, la seva germana i la seva mare: no automàticament la família natural per naixement, sinó una família que es constitueix en fer-se deixebles seus. Aquest és un dels temes fonamentals pel que fa a la mare i germans de Jesús al Nou Testament.

A Lluc hi ha una enorme ampliació del paper de Maria, que apareix com a protagonista. Lluc resol la tensió entre la família constituïda pels seus deixebles i la família natural de Jesús. Ho fa en la descripció de l'anunciació, on Maria escolta la Paraula de Déu per mitjà de l'àngel i respon: «Que es faci en mi segons la teva paraula» (Lc 1,38). Pertant, si un deixeble és aquell que escolta la paraula de Déu i la posa en pràctica, Maria esdevé la primera deixeblla cristiana, perquè és la primera que escolta la Paraula de Déu i consent amb tot el seu cor que es compleixi. En efecte, Lluc va més enllà, quan fa que comenci a proclamar la Bona Nova en el Magnificat (1,46-56). Maria ha estat beneïda entre les dones. I a 2,19.51 se'ns diu que respecte al pla misteriós de Déu envers el seu Fill, ella guarda totes aquestes coses en el seu cor.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYA.CRISTIANA.CAT

Diumenge XIX de durant l'any

Lectura primera

Sv 18,6-9

Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat

Lectura del llibre de la Saviesa:

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

Al·leluia

Mt 24,42a,44

Vetlleu, estigueu a punt, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

Evangelí

Lc 12,32-48

Estigueu a punt també vosaltres

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Notingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vos-

Salm responsorial

32

Justos, aclameu el Senyor, fareu bé de lloar-lo, homes rectes. Feliç la nació que té el Senyor per Déu, feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat.

R. Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam. *R.*

Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós. *R.*

tres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor.» Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que

Lectura segona

He 11,1-2.8-19

Esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Esclat ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obei a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometé, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país. [...]

l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.» [...]

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIA I)

TEMPS ORDINARI

(SALTERI: SETMANA 3)

Agost

11. DIUMENGE

Diumenge XIX de durant l'any, Verd.
Lectures: Saviesa 18,6-9 / Salm 32 / Hebreus 11,1-2.8-19 / Lluc 12,32-48
SANTORAL: Clara, rel. i fund.; Susanna, vg. i mr.; Tiburci, mr.

12. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Deuteronomi 10,12-22 / Salm 147 / Mateu 17,22-27. O bé: *Santa Joana Francesca de Chantal (ML), Blanc.* Urgell: *beats Eusebi Codina, Ramon Illa i Sebastià Ribera (ML), Vermell.*
SANTORAL: Herculà, b.; Hilària, mr.; beat Innocenci XI, p.; beat Joan de Rieti, rel.

13. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Deuteronomi 31,1-8 / Salm Deuteronomi 32,3-12 / Mateu 18,1-5.10.12-14. O bé: *Sants Poncià i Hipòlit (ML), Blanc.* Urgell: *beat Josep Tàpies (MO), Vermell.* Girona, Lleida, Solsona, Tarragona i Vic: *beats màrtirs del Cor Immaculat de Maria (ML), Vermell.*
SANTORAL: Aurora, vg. i mr.; Cassià, mr.; Centola, vg. i mr.; Concòrdia, mr.; beat Marià Mullerat, mr.

14. DIMECRES

Sant Maximilià Maria Kolbe (MO), Vermell. Lectures: Deuteronomi 34,1-12 / Salm 65 / Mateu 18,15-20
SANTORAL: Anastàsia, rel.; Eusebi, prev.

15. DIJOUS

Assumpció de la Mare de Déu (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Salm 44 / 1 Corintis 15,20-26 / Lluc 1,39-56
SANTORAL: Tarsici, mr.

16. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Josuè 24,1-13 / Salm 135 / Mateu 19,3-12. O bé: *Sant Esteve d'Hongria (ML), Blanc.* Tarragona: *beat Joan de Santa Marta (ML), Vermell.*
SANTORAL: Roc, pel.; Serena, emp.

17. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Josuè 24,14-29 / Salm 15 / Mateu 19,13-15. Girona: *beat Enric Canadell (MO), Vermell.*
SANTORAL: beat Bartomeu Laurel, rel. i mr.; Beatriu de Silva, rel. i fund.; Eusebi, p. i mr.; Jacint de Polònia, prev.

El Sant 13 AGOST

Beat Marià Mullerat

Una de les conseqüències immediates de l'esclat de la Guerra Civil espanyola va ser la violència anticlerical, amb la crema d'esglésies i la persecució fins al martiri de capellans, religiosos i laics compromesos. A Catalunya un dels casos més destacats va ser el del beat Marià Mullerat (1897 - 1936).

Nascut a Santa Coloma de Queralt es va instal·lar com a metge a Arbeca, on es va casar amb Dolors Sans, tots dos catòlics practicants. Del 1924 al 1930 va ser alcalde d'aquesta població lleidatana i entre altres iniciatives hi va obrir la biblioteca i va refer la xarxa d'aigua. També va impulsar el quinzenal *L'Escut*, íntegrament en català i on es tractava de religió, literatura catalana, moral, agricultura, festes i tradicions. A causa del seu compromís cristià, l'estiu del 36 Marià Mullerat va ser arrestat i afusellat juntament amb cinc persones més, i va morir perdonant els botxins. Aquest mes de març passat va ser beatificat a la catedral de Tarragona.

Maria és senyera d'esperança i consol per al poble que peregrina

RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat de Tarragona

«Senyor meu i Fill meu, rebeu la meva ànima i gardeu en la unitat els vostres deixebles.» Aquesta, segons la tradició apòcrifa, va ser la darrera pregària de Maria. En el sant Rosari el misteri de l'Assumpció de la Mare de Déu és el darrer i el més gran. Maria posseeix en la visió el que ella en aquest món va creure i esperar en la fe. Tot el que té Maria ho ha rebut de Crist, també la seva glòria. Si Maria no hagués estat glorificada, no la podríem invocar com a Mare ni podríem demanar la seva intercessió.

Totes les Esglésies ecumènicament i coralment celebren amb joiosa litúrgia la Dormició de Maria. En alguns pobles de la meua arxidiòcesi, el quinze d'agost s'anomena simplement: «la Festa de santa Maria», la més gran, la més joiosa. A Falset, al Priorat, els carrers són encatífats d'espígol, és la sentor de la Mare de Déu, com el signe marià que impregna la vivència de la fe del poble de Déu. Es nota de seguida quan en un poble o parròquia la Mare de Déu és estimada. On la presència de Maria és viva hi ha una alegria i una caritat renovada, la litúrgia dels fills de Déu s'uneix a la que està sempre present enmig de l'Església com la *virgo orans*, l'esperança amb ella es resisteix a morir, perquè ella, com diu l'himne, *Salve Mater*, és mare de l'esperança i de la santa alegria.

Maria pot dir de si mateixa, que totes les generacions l'anomenaran benaurada, *perquè abans, només perquè abans*, Déu ha mirat la petitesa (la humilitat, el seu ser no important) de la seva serventa. Avui totes les Esglésies que conserven la tradició apostòlica proclamen la benaurança de Maria en

la seva gloriosa Assumpció.

La tradició més antiga anomena la festa amb el nom de la «Dormició de la Mare de Déu», ja que la mort de Maria marca la no-distància, la no-llunyania entre el cel i la terra, entre el temps i l'eternitat. És com un tancar els ulls en aquest món i un obrir els ulls a la vida de Déu d'una manera imperceptible. L'Assumpció de Maria és una participació singular en la resurrecció del seu Fill i una anticipació de la resurrecció dels altres cristians. Ella viu *ja* el que cada creient, l'Església sencera i tota la humanitat, anhelen viure el novíssim dia: la vida plena en Déu, la plenitud de la vida nova que ens ha portat el seu Fill Jesucrist. Maria assumpta al cel esdevé una imatge de la glorificació de tota l'Església i de tots els creients en Jesucrist. Contemplar la Mare de Déu assumpta és contemplar el destí final de la nostra existència. Som fets per a Déu i pel seu cel. En Maria s'han realitzat «el cel nou i la terra nova», ella gaudeix de tot allò que cap home ha vist mai i que Déu té reservat per a aquells que l'estimen. Els cristians som testimonis davant del món d'aquesta esperança i Maria n'és el signe cert i també la penyora.

Maria acompanya el pelegrinatge de la fe del sant poble de Déu. Ella acompanya cada generació de creients i sosté la seva fe i la seva pregària i consola els seus sofriments. L'Església, amb Maria, és el poble del Magnificat, que acompanya el dolor del món i anuncia que «el seu amor s'estén de generació en generació». Un poble que canta i estima, així ho aprèn de la noia de Natzaret, la plena de gràcia, la *sempre Verge Maria*.

Mn. Fortuny, al centre, durant la presentació del llibre. MCS Arquebisbat de Tarragona

Un nou llibre-guia per a la catedral de Tarragona

S'acaba de presentar una nova edició del llibre-guia *Catedral de Tarragona* (Ed. Triangle Postals) amb text d'Antonio P. Martínez Subías, canonge i delegat diocesà per al Patrimoni artístic i documental i l'art sacre, i fotografies de Jordi Puig, editor.

Mn. Joaquim Fortuny, vicari general de l'arxidiòcesi de Tarragona i degà-president del capítol catedral, en la presentació, ha manifestat que «és bo i útil tenir a les mans aquest llibre-guia que permetrà ajudar a descobrir l'edifici més emblemàtic de la ciutat a través de les seves 159 pàgines i conèixer la gènesi històrica i artística de la seu metropolitana». També ha explicat que «la guia conté 161 fotografies de diferent format, una exquisida selecció que enalteix l'acurada redacció».

El fotògraf Jordi Puig ha expressat que aquesta nova publicació s'insereix en la col·lecció *Patrimonium*, que té per objectiu actualitzar i dignificar el patrimoni. Puig també ha destacat les facilitats, la passió i la confiança en què ha pogut treballar amb el Dr. Martínez.

L'autor del text ha definit la publicació com «una obra de divulgació sobre la catedral, lloc de contemplació i silenci que batega des de les darreries del segle XII i que esdevé un llibre obert». Tot resseguint la importància pastoral i catequètica dels diversos espais que alberga el temple ha destacat el gran llegat històric i artístic de la seu metropolitana que corona i embelleix la ciutat de Tarragona.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

L'essencial

Em pregunto què és realment important i imprescindible en la vida cristiana. Crec que hi ha molt subjectivisme i que es fan les coses per costum i conveniència. Hi ha opinions per a tots els gustos en qualsevol tema de la fe.

Sant Agustí va encunyar una màxima que m'agrada repetir sovint: «En el que és veritablement necessari, unitat; en els afers dubtosos, llibertat; i, per sobre de tot i sempre, caritat.» Això implica que a la vida cristiana hi ha coses que són imprescindibles i d'altres que són opinables i és lamentable confondre-les. Jesús parlava que «només una cosa és necessària». I aquesta realitat central i que ho cohesionava tot no és cap altra que Jesucrist i tot el que prové d'Ell i un bon criteri per reconduir les coses cap al seu centre i valorar-ne la qualitat cristiana és veure si ens remeten o no a Jesucrist. Per exemple, molts es qüestionen la necessitat i importància de la santa missa per a la vida cristiana, de tal manera que s'autodefineixen cristians però no practicants. Quan constatem l'ensenyament de Jesús i dels apòstols sobre l'Eucaristia, però, es veu amb claredat que una vida cristiana sense Jesús Eucaristia és una degeneració ideològica. En temps de confusió és particularment necessari anar a l'essencial: Jesucrist i l'Evangeli, Déu manifestat en Jesucrist, l'Església i els sacraments... I tenir una jerarquia de veritats on es doni a cada cosa la justa importància. Des d'aquí jo gosaria proposar unes realitats que no haurien de faltar sota cap concepte en la vida de tot catòlic: la pregària quotidiana, almenys a la nit, la lectura i la reflexió de la Paraula de Déu, molt particularment del Nou Testament, la santa missa cada diumenge i festa de precepte en una comunitat estable, la pràctica mensual de l'almoïna segons les possibilitats, la confessió sacramental almenys un cop l'any i sempre que es requereixi. Un catòlic que practiqui amb perseverança aquestes pautes creixerà i enfortirà la seva fe. Sense això, difícilment es farà gran cosa, com demostra l'experiència. La misèria crida misèria...

PER ENVIAR CONSULTES
AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

La Mare de Déu d'agost

Al cor de l'estiu, ens arriba la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu. El papa Pius XII va definir aquest dogma, l'1 de novembre del 1950. L'Assumpció de Nostra Senyora presideix multitud de fires als nostres pobles d'Andalusia, i ens apropa a aquest dogma, que ens presenta Maria com a «figura i primícia de l'Església que un dia serà glorificada, consol i esperança d'un poble encara pelegrí a la terra». El papa Francesc ens defineix la Verge amb tres fulgors ben bonics: «Maria, dona de l'escolta, de la decisió, de l'acció.» I ho fa en forma de pregària:

«Maria, dona de l'escolta, obre'ns l'oïda, fes que sapiguem escoltar la Paraula del teu Fill Jesús, entre els milers de paraules d'aquest món; fes que sapiguem escoltar la realitat on vivim, cada persona que trobem, especialment la persona pobra, necessitada, en dificultats.»

«Maria, dona de la decisió, il·lumina'ns la ment i el cor, perquè sapiguem obeir la Paraula del teu Fill Jesús, sense vacil·lacions. Dona'ns el coratge de la decisió, de no deixar-nos arrossegat perquè altres orientin la nostra vida.»

«Maria, dona de l'acció, fes que les nostres mans i els nostres peus es moguin "de pressa" cap als altres, per portar la caritat i l'amor del teu Fill Jesús, la llum de l'Evangeli al món. Amén.»

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

El més important és estimar

Quin ha de ser el principal encàrrec als educadors de centres tutelars? Segurament per a molts seria educar, però massa sovint la principal tasca acaba sent vigilar, controlar, domesticar, contenir, aïllar, etc. i cuidar, acompanyar i calmar en el cas dels infants més petits. Segons el meu parer, i després de tots els anys que vaig treballar d'educadora, considero que la principal tasca hauria de ser sempre estimar, estimar els infants i joves, estimar-los tant com es pugui. Estimar comporta implicar-se, prendre partit i sovint mullar-se per ells, i això el sistema de desprotecció a la infància no ho vol. Vol educadors dòcils, que no es rebel·lin, que no qüestionin, i si es cremen no passa res, perquè és una manera de convidar-los a marxar i així anar renovant el personal.

Aquest estiu he retrobat dos joves a qui havia cuidat de petits. Dos joves que pateixen i a qui res no els ha estat fàcil. Un d'ells amb catorze anys, ha passat per quatre centres i dues famílies d'acollida. No sols tenen la mirada trista, també tenen trist el cos i les paraules que diuen. Després de més de dotze anys m'ha impactat tornar-los a veure. Mirant-los sabia que una vegada més, com tantes altres, el sistema ha fracassat, i amb ell tots nosaltres. I em donava per pensar si entre tots els hem estimat prou.

ROSA M. CANELA I BALSEBRE
Cabra del Camp

Jo vull ser com ella

És molt sorprenent l'empenta d'aquesta dona, Guadalupe Ortiz de Landázuri. Potser sobretot en els relats sobre els seus anys a Mèxic, queda una certa commoció amb l'obstinació que posa per ajudar les persones amb qui es troba. Detecta

de seguida quines són les necessitats de la gent amb qui ensopega, sobretot greus deficiències en la formació. Es troba gent molt bona, però amb poca catequesi. I no es conforma amb lamentar-se. En cap moment observa, sense més, els problemes que existeixen. Sempre la porten a posar-hi remei, i, en dos o tres anys, organitza les coses perquè hi hagi centres de formació per arribar als diversos tipus de gent, amb les seves problemàtiques.

Ens trobem davant d'una dona feliç, perquè està molt a prop de Déu, perquè està constantment pensant en els altres, perquè es deixa la vida per servir, perquè el seu tracte amb Déu l'ajuda en tot moment a descobrir les necessitats dels altres. El lector troba un exemple assequible, no una vida llunyana. Per això, el llibre sobre la seva vida és gratificant i engrescador. Un, fàcilment, diu: «Jo vull ser com ella.»

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Un reportatge molt interessant

M'ha semblat molt interessant el reportatge «Una altra economia amb ànima és possible», corresponent al número 2.079 de *Catalunya Cristiana*.

El treball ha de servir per viure, no el viure per treballar. Hem d'aprendre a viure amb allò necessari, sense sobreexplotar els recursos ni acumular béns innecessaris. No és ric qui més té, sinó qui menys necessita, qui no té deutes, qui s'adapta a viure amb poc; així, podrem viure sense gaires preocupacions i estarem més oberts a escoltar Déu en la nostra vida, a tenir més temps per pregar i gaudir d'una vida simple i senzilla.

MIQUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ
Tortosa

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Solistes dels salms

ORIOI JUNQUERAS - HILARI RAGUER,
monjo de Montserrat

El P. Ireneu Segarra, antic director musical de l'Escolania de Montserrat, va explicar una vegada a tota la comunitat què és un solista. No és simplement un que té una veu molt bona, sinó un que, a més de tenir coneixements musicals i bona veu, «sent» la música, interioritza una peça i és capaç de donar-ne una interpretació o versió personal, sempre amb fidelitat a la partitura del compositor. En un sentit anàleg hem de dir que tots els cristians hauríem de ser «solistes dels salms», és a dir, ser capaços d'aplicar-nos-els i viure'ls d'una manera personalitzada.

Aquesta noció dels solistes coincideix curiosament amb el criteri generalitzat dels crítics literaris moderns, segons els quals, quan un escriptor ha publicat la seva obra, ja deixa en certa manera de ser seva, perquè cada lector, a partir del mateix text, el pot entendre i se'l pot apropiat de manera personal. Això succeirà sobretot si es tracta de poesia que, per l'ambigüitat del llenguatge metafòric, es presta molt més que la prosa a la multiplicitat de sentits i d'interpretacions.

S'ha publicat una reedició del crític literari, editor i assagista Josep M. Castellet, *La hora del lector* (edició definitiva de Península, Barcelona, 2001), de la qual Umberto Eco, quan va ser publicada per primera vegada, el 1957, va dir que era «un llibre profètic». En aquest llibre, Castellet sosté aquesta teoria: l'amo del text és el lector, més que l'autor. Parla de «la idea de lectura com a creació», perquè «no hi ha obra d'art literària acabada sense que hagi existit abans la recepció

Aquesta és la condició, i alhora la riquesa, de la pregària litúrgica comunitària: podem dir tots alhora el text litúrgic, però fent-ne cadascú pregària personalitzada

de l'obra pel lector». L'autor necessita el lector, i el lector l'autor.

Aquí fa de bon recordar el primer vers del primer sonet del *Cançoner* de Petrarca, que s'adreça directament als lectors amb aquestes paraules: *Voi che ascoltate in rime spars* («Vosaltres que escolteu en rimes disperses»). Un vers que molts crítics literaris consideren que representa l'inici de la literatura moderna, precisament perquè l'autor s'adreça per primera vegada directament als seus lectors.

Explica Castellet que l'evolució de la literatura moderna fa que l'autor es difumini i en canvi el lector prengui més importància: «El lector s'ha convertit en protagonista actiu de la creació literària. I el nostre temps, en el temps del lector.» Amb molta més raó podríem dir nosaltres que «és l'hora del salmista». És un tòpic, en el teatre,

Dimitri Conejo Sanz

tot poesia, susceptible de múltiples actualitzacions i personalitzacions.

La salmòdia cristiana no consisteix només a recitar o cantar el text dels salms, sinó que, tot dient aquelles paraules, les hem de «brodar» amb els sentiments o afectes personals que el salm ens suscita. Si no hi ha aquest *plus* actual i personal, la salmòdia no és oració.

Si en una assemblea que salmeja es pogués fer una mena d'electroencefalograma del que pensen o senten els presents, no n'hi hauria dos d'iguals, perquè tothom afegiria alguna cosa a partir del text que tots diuen (llevat que algú, distret o adormit, donés un electro «pla»). Per això és innecessària la proposta d'alguns de reemplaçar el text dels salms bíblics per cànctics espirituals moderns o personals. Hem d'afegir-hi el *plus* personal, però a partir del text sagrat que tots pronunciem igual. Aquesta és la condició, i alhora la riquesa, de la pregària litúrgica comunitària: podem dir tots alhora el text litúrgic, però fent-ne cadascú pregària personalitzada.

Sant Atanasi deia que el llibre dels salms té la particularitat, que no ofereix cap altre llibre de la Bíblia, que te'l pots apropiat, com si en fossis l'autor, o com si Déu l'hagués inspirat adreçant-se expressament a tu. Potser, tal com pot explicar un de nosaltres (l'Oriol), un dels llocs on això resulta més evident és en una pregària dels presos d'una presó, en què cada vida és exemple de contradiccions i complexitats. A vegades fins a una mena de paroxisme emocional.

El llibre dels Salms va quedar materialment clos amb la recopilació de diverses col·leccions i la redacció definitiva poc abans de Crist, però té una nova vida en la relectura que en fan Jesucrist i l'Església naixent. Aquesta relectura, divinament inspirada, ha quedat recollida en els escrits del Nou Testament. És una nova etapa del Salteri. I encara els salms en tindran una de nova en l'aplicació personal que en fa el qui salmeja. La interpretació personal no quedarà incorporada al text bíblic, però, molt més que qualsevol altra obra literària, el Salteri no té més finalitat que ser llegit, interpretat personalment, viscut i aplicat a la pregària i a la vida dels creients.

Sant Atanasi deia que el llibre dels salms té la particularitat que te'l pots apropiat, com si en fossis l'autor, o com si Déu l'hagués inspirat adreçant-se expressament a tu

la novel·la i també el cine, el cas de l'actor que es compenetra tant amb el seu paper que el transporta a la vida real; per exemple, un que fa el paper de Judes en una representació de la Passió i acaba essent traïdor i assassí en la seva vida real.

Deia Castellet que «l'hora del lector» és, en realitat, «l'hora de l'equilibri entre dos homes (autor i lector) que es descobreixen iguals en una tasca comuna». I encara que en el cas dels salms, i de tota la Bíblia, l'equilibri haurà de ser no entre dos homes, sinó entre l'autor diví i el lector humà, subsisteix la complicitat. Dins de les Sagrades Escriures, aquesta personalització del text s'aplica especialment als salms, perquè el gènere poètic, basat en les metàfores, invita a les transposicions. Per això, si entre els jueus la part principal de la Bíblia era i és la Torà, que és prosa, per als cristians prenen més importància els profetes i els salms, que són sobre-

MERCÈ RAGA
Barcelona

La pedagoga Anna Ramis engega una campanya per evitar l'ús indegut de tauletes i mòbils

«De 0 a 3, pantalles res!»

Juanjo Fernández

ANNA RAMIS
«Un infant que es passi moltes hores davant del mòbil perd oportunitats de fer activitats vitals per a la seva salut»

Les tauletes i els mòbils cada vegada es fan més presents en el nostre dia a dia, i inevitablement també en la vida dels nens. Molts pares han trobat en els dispositius mòbils un aliat per combatre l'avorriment dels més petits. En aquest sentit, cada vegada més els experts alerten dels perills que pot tenir aquesta pràctica per entretenir els fills. Anna Ramis, mestra i pedagoga, acaba d'engegar la campanya «De 0 a 3, pantalles res!» per evitar l'ús indegut de les tauletes i els mòbils.

Anna Ramis es mostra preocupada «perquè cada vegada l'ús de dispositius mòbils comença més aviat». Per aquest motiu, ha posat en marxa aquesta campanya «perquè una criatura abans dels 3 anys no n'ha de fer res, d'una pantalla, el que necessita és bellugar-se, escoltar, moure's, descobrir, necessita aprendre-ho tot». Així doncs, adverteix que «l'error és que els nens acabin associant el fet de menjar o d'anar a dormir amb l'ús d'una pantalla». «Un infant que es passi moltes hores davant del mòbil perd oportunitats de fer activitats vitals per a la seva salut», afirma Ramis. A més, l'excessiva exposició a les pantalles en nens abans dels 3 anys també pot provocar lesions a la visió i crear-li addiccions. Ramis remarca que «el principal problema és que el nen la faci servir sol».

La impulsora de la campanya recorda que «el millor que es pot fer amb els nens és fer com fa anys: distreure'ls verbalitzant i fent servir les paraules» perquè els nens necessiten rebre aquest estímul. També posa en relleu que «els nens ploren i s'enrabien perquè tenen poca mesura de control emocional».

En aquest sentit, quan una criatura fa una rebequeria, no és partidària de fer-se valer del mòbil per calmar-la perquè «no l'ajudem a gestionar bé els seus sentiments i el mòbil és una anestèsia que funciona, en aquesta ocasió, com una fugida de la realitat».

«Estimats fills, la meua crida per a vosaltres és la pregària. Que la pregària sigui per a vosaltres alegria i la corona que us uneix a Déu. Vindran proves i no sereu forts, i el pecat regnarà. Però si sou meus vencedors, perquè el vostre refugi serà el Cor del meu Fill Jesús. Per això, fills, torneu a la pregària fins que la pregària es converteixi en vida per a vosaltres, de dia i de nit. Gràcies per haver respost a la meua crida.»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juliol de 2019

Comandes de llibres: afpersona@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594 / 609 283 706
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org www.adadp.es

La manca de ventilació i la insalubritat s'agruen a l'estiu

Migra Studium i Irídia denuncien les condicions del CIE

REDACCIÓ
Barcelona

Les entitats Migra Studium i Irídia han presentat un escrit conjunt de queixa davant del Jutjat d'Instrucció número 30 de Barcelona, on posen de manifest les males condicions d'internament a què s'enfronten els interns durant l'estiu. El 23 i 29 de juliol grups d'interns ja s'havien queixat a la direcció del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) per la manca de ventilació i de refrigeració a les cel·les dels interns, als espais comuns, als locutoris de visites i altres espais compartits amb els funcionaris de la policia nacional a càrrec de l'establiment i amb els visitants del CIE. Els interns també denuncien la manca d'aigua corrent als patis i la dificultat d'accés als lavabos.

Fruit de les visites de voluntàries de Migra Studium a interns del CIE de la Zona Franca, es constata que les elevades temperatures de l'estiu afecten significativament les condicions de vida dins del CIE, em-

Agustí Codinach

pitjorant la situació de privació de llibertat, les condicions de treball dels funcionaris i les condicions dels visitants, familiars i voluntaris.

Agents de la policia han manifestat als voluntaris excuses per les altes temperatures dins del CIE i han al·legat que els aparells d'aire condicionat estan espatllats.

Migra Studium i Irídia demanen la intervenció judicial efectiva i exigeixen una visita urgent d'inspecció al CIE, mesures adequades i necessàries per garantir la ventilació adequada de les cel·les, la

refrigeració de les zones comunes i l'accés a aigua corrent al pati, entre d'altres.

Com a mesura cautelar, durant el temps en què es verifica la queixa, demanen el tancament dels espais, cel·les, llocs comuns, patis, del CIE on no es reuneixin els estàndards mínims de salubritat, ventilació, refrigeració i climatització exigits pel respecte dels drets de les persones que hi viuen i hi treballen. Això no obstant, les dues entitats només preveuen un futur sense CIE.

Club⁺amics

ROMIATGE A MONTSERRAT I RECÉS

28 de setembre del 2019

Amics i seguidors de *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*

Acompanyats pel bisbe TONI VADELL I MN. JAUME AYMAR

Volem compartir amb vosaltres, un any més, el romiatge a Montserrat. Aquest any farem el recés al monestir de Sant Benet i després ens desplaçarem a dinar a Montserrat, on disposarem lliurement de temps per passejar, visitar la basilica i el museu fins a l'hora de marxar.

Contacte M. Papiol / Tel. 934 092 700 / info@clubmes.cat / www.clubmes.cat

POSTALS DE L'ALGUER

JOAN PALLARÈS-
PERSONAT

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

El convent de Sant Francesc

En la postal anterior explicàvem que per a la visita a l'església de Sant Francesc, a l'Alguer, l'accés es feia des del convent. Un convent que pertanyia als Franciscans Framenors Conventuals, arribats a l'Alguer l'any 1330, per una butlla del papa Joan XXII, del 1324, que n'autoritzava l'establiment.

En la visita, haurem accedit a l'església per la banda de l'Evangeli, des de la sagristia, plena de mobles antics. La sagristia comunica amb el claustre, un claustre auster, del segle XV, amb arcs sostinguts sobre columnes octogonals, sorrenques, sobre el qual s'alça un pis superior, bastit al segle XVIII. En un extrem, una petita capella, a la base del campanar —al qual es pot accedir en la visita—, amb una terracota representant sant Francesc en el moment de rebre les nafres d'estigma.

La resta de dependències de l'antic convent forma part d'un conjunt visitable, utilitzat per a actes i reunions, com la sala, que era el refector, o la cripta de Santa Clara, seu dels escoltes algueresos. Hi

ha també la sala del Pou i a l'entrada, com a centre cultural, hi ha venda d'artesanía i objectes religiosos. Tot el conjunt és conegut com el *Complesso Monumentale San Francesco*, un accés que es fa des de l'antic hort i que queda completat amb l'hotel, que forma part de l'antic recinte (de 21 habitacions, dobles i individuals, amb bany i climatitzades, en règim d'allotjament i esmorzar).

La convulsa política italiana del segle XIX va portar, com en altres llocs, el 1863 a la confiscació del convent per part de l'Estat. El lloc va quedar abandonat, però els framenors van retornar-hi el 1940 i el van convertir en la comunitat franciscana que és avui: a més d'un centre de culte, un lloc de trobada cultural, intercanvi i hospitalitat, obert, seguint l'esperit franciscà, a les activitats turístiques, culturals i pastorals. Entre 1973 i 1977 es van realitzar noves obres de consolidació i restauració del complex, que es va renovant i adequant constantment.

Claustre del convent de Sant Francesc.

Bacteris presents a l'intestí.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Va progressant l'estudi de la microbiota intestinal

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Potser no heu sentit mai la paraula *microbiota*. Ve del grec i significa conjunt de microorganismes. Actualment els científics anomenen «microbiota intestinal» el conjunt de bacteris i altres microbis que es troben al nostre sistema digestiu, o sigui, l'agregat microbià que des de sempre s'havia anomenat «flora intestinal». Prefereixen no usar aquesta antiga terminologia perquè realment aquest conjunt de microbis no té res a veure amb una flora. Els bacteris que conté aquesta microbiota arriben a uns 200 bilions. Són molts, i molt variats, però petitíssims, d'una mida que va de 0,2 a 2,4 microns (un micró, o micra, és una mil·lèsima de mil·límetre). El nom de bacteris els ve del grec. En aquest llengua *bacteri* vol dir «bastó» i, efectivament, la majoria tenen forma de bastonet. I són tants que si poséssim en fila índia, un darrere l'altre, els que hi ha en un intestí humà farien una fila que donaria la volta a la Terra dues vegades i mitja, sense exagerar.

Doncs bé, fa uns 15 anys que els metges investigadors s'ocupen de manera especial d'aquests éssers senzills, unicel·lulars sense nucli, pertanyents al grup de les mone-

res, que viuen dins el nostre sistema digestiu, en simbiosi, facilitant-nos la digestió. I ja han arribat a conclusions interessants. S'ha vist que funcionen com un escut protector del nostre organisme. Tenen relació important amb el nostre sistema immunitari. L'any passat a Barcelona tingué lloc la 4a edició de les Jornades Internacionals de Debat sobre el tema (se n'ocupà IrsiCaixa al Museu de la Ciència de CosmoCaixa) i s'hi demostrà que la microbiota té un paper crucial a l'hora de modular una resposta de l'organisme enfront de les immunoteràpies contra el càncer o la toxicitat dels tractaments de quimioteràpia. El principal investigador català de la trobada i líder del congrés va dir: «S'ha avançat molt aquests últims anys en la comprensió de la relació entre càncer i microbiota i en VIH hi veiem també que hi tenen un paper clau.»

Tenim, doncs, que la ciència va avançant en aquest aspecte i en altres. No tot s'acaba aquí. Sembla que ben aviat es trobarà la manera d'estimular el sistema immunitari amb aquests microorganismes com a teràpia i... altres coses que els científics aniran descobrint.

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA
Arxiver dels Caputxins

L'explotació mel·lífera a la península Ibèrica és antiquíssima, tant, que la trobem expressivament representada en una pintura rupestre ubicada a la Cova de l'Aranya, a la població valenciana de Bicorp o Bicorn, i semblarien també abelles aquells insectes en forma de colom que es veuen dibuixats a les pintures rupestres del mas d'en Bessó, a les muntanyes de Prades, a la Conca de Barberà.

El contacte de les abelles amb la vida quotidiana dels antics homes ha estat una constant ja des dels inicis de la història, o prehistòria. Inicialment l'home primitiu va ser un depredador dels eixams que, quan els localitzava dins dels troncs, o bé en els bucs de les cavitats d'algunes balmes, feia servir el foc i el fum per fer fugir les abelles i, així, poder aplegar la mel per al seu nodriment. Posteriorment, amb l'observació dels moviments i costums de les abelles, l'home prehistòric començà a preparar les primeres arnes servint-se de troncs foradats per tal que s'instal·lessin els eixams de l'*Apis mellifica* i, progressivament, anar agrupant aquestes arnes i crear els primers apiaris. Així, amb el pas dels anys, l'home s'anà transformant de depredador de la mel a recol·lector i, finalment, en conreador i amic de les abelles en una experiència de ramaderia menor.

D'aquesta tasca d'aplegar la mel per

al consum humà, i sobre la progressiva domesticació de les abelles, en parlen prestigiosos escriptors de l'antiguitat, com ara Virgili a les *Geòrgiques*. Semblantment, alguns savis del món clàssic es referiren també a les abelles, com el cas d'Aristòtil en la seva *Història dels animals*; Plini el Vell en el seu tractat d'*Història natural*; Estrabó, qui en el llibre tercer de la seva famosa *Geografia* exposà com, a inicis del segle I, a la península Ibèrica es recollia una gran quantitat de mel extreta d'uns ruscos cilíndrics de terracota que, amb molta facilitat, es podien canviar d'ubicació i, alhora, Estrabó remarcà que l'apicultura era la segona ramaderia menor més productiva a Hispània després de l'aviaram. Entorn de l'any 60, i de manera molt més explícita, el gadità Luci Juni Columel·la, que fou militar romà a Síria i posteriorment un destacat propietari rural a Itàlia, escriví els dotze llibres *De re rustica*, amb un valuós apartat específic dedicat al conreu de les abelles.

Tots aquests escriptors del món clàssic ara esmentats saberen copsar, i alhora admiraren, la gran capacitat d'organització d'aquests insectes himenòpters on, individualment, cada abella, treballa al servei de la col·lectivitat. A l'article vinent us vull parlar, si a Déu plau, sobre les arnes o cases d'abelles.

Arnes abandonades en troncs cilíndrics trobades a Vallgorguina. / Desinsectador

TRADICIONS APÍCOLES

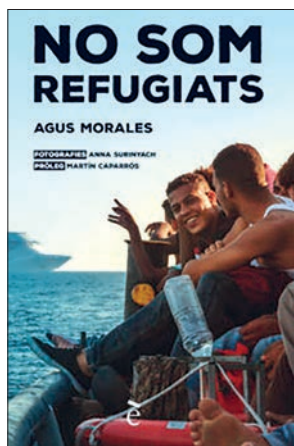
Antigues explotacions mel·líferes

ÁNGELES IZQUIERDO
ÁNGEL IZQUIERDO

Vivir en pareja, vivir en común
Claves para una sana relación
San Pablo, 2019, 270 pàg.

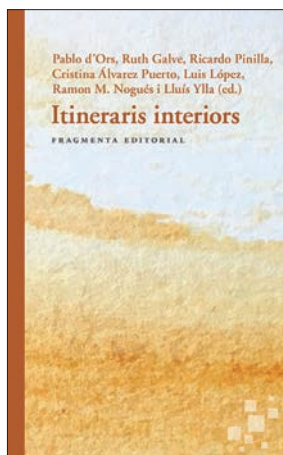
Conviure en parella és compartir, confiar i construir tot un món de projectes i objectius en comú. Omplir aquest món de paritat, reciprocitat, respecte i comprensió no és una tasca fàcil. Aquests dos autors, pare i filla, ens donen pistes psicoeducatives per ajudar al creixement de la parella i a la solució dels seus problemes.

AGUS MORALES

No som refugiats
Enciclopèdia, 2019, 329 pàg.

L'autor volia escriure un llibre sobre persones que fugen de la guerra, de la persecució política i de la tortura. Un llibre infinit, amb històries que no s'acaben mai. Disset països i unes dues-centes entrevistes. La paraula *refugiats*, per a ells, només té sentit per reivindicar els seus drets, per mirar de rebre protecció internacional.

AUTORS DIVERSOS

LLUÍS YLLA (ed.)
Itineraris interiors
Fragmenta Editorial, 2019, 123 pàg.

Aquest llibre aplega algunes intuïcions de set exploradors de la interioritat conscients que el viatge més llarg és el viatge cap al propi interior (Dag Hammarskjöld). Amb una prosa estilísticament acurada, els autors ens conviden a recórrer aquest camí a través del silenci, la paraula, la saviesa, l'art, la corporalitat, la ciència, l'espai i el temps.

CORINA BOMANN

La herencia de Agneta
Maeva Ediciones, 2019, 557 pàg.

Estocolm, 1913. La jove Agneta està destrossada. Ha rebut un telegrama on l'informen que el seu pare i el seu germà han patit un accident greu en un incendi. Per això, ha de tornar urgentment a casa, malgrat que ha renegat de la seva família poderosa per viure una vida lliure a Estocolm, on estudia per convertir-se en pintora.

STANLEY HAUERWAS

Poner nombre a los silencios
Dios, la medicina y el problema del sufrimiento
Nuevo Inicio, 2019, 174 pàg.

Stanley Hauerwas és un teòleg metodista nord-americà. La seva obra és una obstinació per recordar-nos als cristians d'avui que tenim alguna cosa que el món necessita sentir i que, per tant, l'hi hem de dir. A les nombroses preguntes sobre el sofriment i la mort, no dona cap resposta, però ens mostra un camí.

MONTSE DE PAZ

La reina fidel
Edhasa, 2019, 596 pàg.

A començaments del segle XV Europa s'esquinça entre la guerra dels Cents Anys, el cisma eclesial i l'amenaça de l'Imperi turc. Mentrestant, els conflictes familiars i les guerres fan sagnar els diferents regnes de la península Ibèrica, on, de mica en mica, una poderosa dinastia s'alça amb el poder: els Trastàmara.

CRÍTICA DE CINEMA

MONTSERRAT CLAVERAS

Dra. en Història de l'Art i professora de Religió

LA BIBLIOTECA DE LOS LIBROS RECHAZADOS

DIRECCIÓ: Rémi Bezançon

INTÈRPRETS: Fabrice Luchini, Camille Cottin, Alice Isaaz, Bastien Bouillon

MÚSICA: Laurent Perez del Mar

GÈNERE: drama, comèdia

100 minuts

França

Amor pels llibres

En un poblet de la Bretanya, Crozon, hi ha una biblioteca on fa molts anys el bibliotecari que la regentava va decidir ocupar una part de l'espai per posar-hi manuscrits que les editorials havien rebutjat.

David Foenkinos, l'autor de la novel·la *La biblioteca de los libros rechazados*, va tenir aquesta experiència de rebuig per part de les editorials. Només una, Gallimard, li va publicar la seva primera obra l'any 2002. Potser aquest fet és el que dona peu per a aquesta original història.

Un dia, una editora de París descobreix, d'entre totes les obres, una d'escripta per un tal Henri Pick. Una història entre les moltes que no tenien previst veure la llum. El seu títol *Las últimas horas de una historia de amor* que parla d'una ruptura sentimental amb la figura del literat rus Aleksandr Pushkin com a teló de fons.

La jove la llegeix, decideix editar-la i la converteix en un èxit de vendes. El llibre triomfa, però, gràcies a la gran campanya de màrqueting que té al darrere. L'acollida, per a tot el sector literari, és extraordinària fins que un crític literari, esquerp i irònic, creu que tot és una farsa i comença a investigar per saber qui n'és el veritable autor.

En aquest moment s'inicia la intriga.

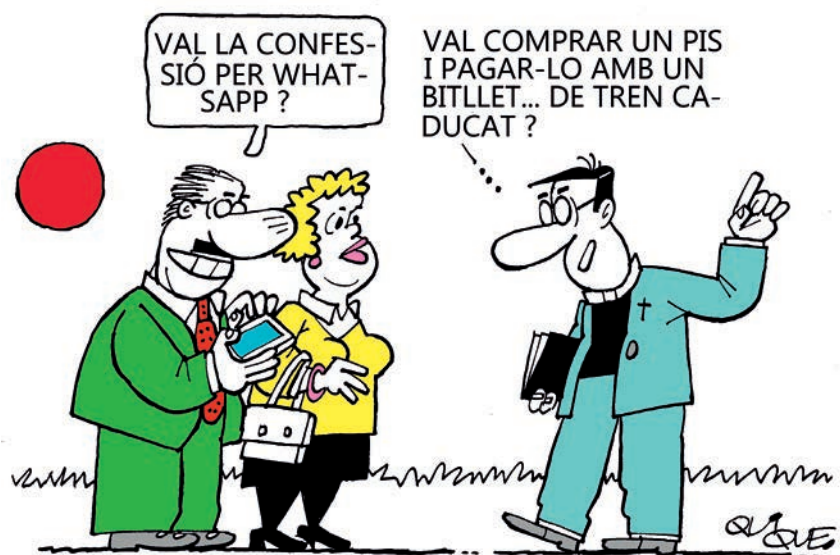
Els sospitosos són la vídua i la filla de Henri Pick a qui els canvia la vida afable que duen al poble (com els canvia als nous amos de l'antiga pizzeria) perquè no entenen què passa. El crític literari que perd la feina per haver-se atrevit a dir per televisió que això era una farsa i a qui la seva dona abandona per la mateixa raó i potser, també, per altres. L'editora que cerca el millor llibre per publicar i fer-se famosa i la seva parella, un escriptor desenganyat perquè no ven llibres per una crítica desfavorable. Finalment, el mateix Henri Pick, el pizzer a qui no havien vist llegir mai i, encara menys, escriure.

Com pot ser, doncs, que aquest home inculte i sense ambicions literàries ni culturals hagi escrit aquest llibre? És realment qui diu que és? Què està passant?

Bezançon adapta aquesta original, bonica, entretinguda, romàntica, divertida novel·la al cinema amb el mateix objectiu que la novel·la, fer una crítica a les editorials, als editors, als escriptors, als crítics, als mitjans de comunicació i, fins i tot, als lectors que creuen tot el que se'ls diu sense contrastar.

Amb tot és, alhora, una lloança a l'estimació vers els llibres i vers la literatura.

AMB BON HUMOR

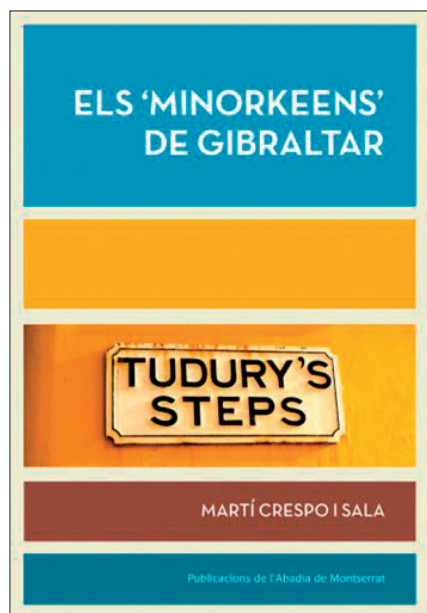

CRÍTICA LITERÀRIA

DAVID CLARET I PUYAL
Arquitecte i geògraf

Menorca a Gibraltar

MARTÍ CRESPO I SALA

Els «minorkeens» de Gibraltar
Publicacions de l'Abadia de
Montserrat, 2018, 196 pàg.

Gibraltar és un lloc ben curiós. En menys de 7 km² hi trobem un port, un aeroport, una duana, una badia i una platja, una muntanya, un poble i una ciutat amb la catedral anglicana, la catòlica, la sinagoga i la mesquita. Tots els ingredients d'un estat en un microcosmos on conviuen els descendents de britànics, espanyols, genovesos, portuguesos, jueus, àrabs... i menorquins, els *minorkeens* del títol.

Efectivament, l'autor vol posar el focus en el component menorquí, força oblidat, d'aquesta plaça forta tan cosmopolita de la Mediterrània. Cal recordar que el tractat d'Utrecht (1713) establia que tant Gibraltar com Menorca passaven a mans angleses, i és així que durant tot el segle XVIII hi va haver molts menorquins, concretament maonesos, que van anar a guanyar-se la vida a l'altra plaça forta britànica. Crespo segueix el rastre que tots aquests menorquins han deixat als diversos arxius locals, una feina minuciosa que es reflecteix en aquest llibre, més pròxim a l'obra acadèmica que a la divulgativa.

Cal destacar que mentre l'Església del penyal va dependre del bisbat de Cadis, i per evitar cap interferència del bisbe gadità, els governadors britànics van intentar cobrir les vacants a l'Església catòlica local amb capellans menorquins, al capdavant súbdits de la Corona britànica. El distanciament entre l'Església del penyal i la resta de la diòcesi va significar, per alguns autors, que aquests capellans menorquins visquessin «un gradual lliscament cap a una vida relaxada», cosa que encenia el bisbe de Cadis, que sobre un d'aquests capellans deia que «*se ha pervertido tanto, que [...] ya los fieles recelan mucho recibir de sus manos los sacramentos, por haberse entregado con exceso al vino*».

Aquell mateix segle els jueus de Gibraltar van demanar de construir el seu cementiri com més lluny d'Espanya (i de la Inquisició) millor. I avui els veus amb la quipà enmig d'una barreja cultural i religiosa única. Sentint els planys del bisbe de Cadis, ves que aquell llibertinatge no fos pura llibertat.

RAUXA

El neguit inútil d'Occident

L'home porta gravada dins seu la capacitat d'adreçar la mirada més enllà d'ell mateix, de sorprendre's per l'existència del món i, finalment, en un moviment de tornada, de preguntar-se pel sentit de la pròpia vida. Així i tot, sempre hi ha la possibilitat que la persona arribi a la vellesa i mori sense que aquesta inquietud de fons s'hagi desvetllat mai. Es pot passar per la vida sense haver-se deixat subjugar ni una sola vegada per l'admiració.

Viure immers dins l'asèptica civilització occidental d'avui és la millor manera de no fer-se cap mena de plantejament que no sigui estrictament pràctic, immediat o ideològic. El nostre món ens ofereix una infinitat de distraccions que ens eviten passar pel tràngol de deixar d'aferrar-nos a les quatre coses que tenim per segures i obrir-se al misteri del món i de l'home. Per això la humanitat contemporània s'instal·la de manera malaltissa en el fer, en el ritme frenètic i en l'activitat contínua però estèril. Es tracta d'una fugida en debades per evitar el pànic de quedar-se sol i en silenci, i per fer veure que el dolor i la mort no existeixen; fugida ridícula i trista. Tanmateix, fins al darrer alè de vida, la persona sempre té la llibertat de descobrir que només conservarà la vida si gosa sortir del seu món estrictament personal, petit i estret. Això és el que s'espera de nosaltres, tant és que ho fem des de primera hora o que ens decidim en l'últim instant.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Altres bisbats

TORRECIUTAT

El **divendres 16 d'agost**, a les 19.00, cicle internacional d'orgue amb Naki Hakim i Bernadette Dufourcet (www.torreciudad.org).

Barcelona

BASÍLICA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ

El **dimecres 14 d'agost** es col·loca al temple la imatge de la talla de la Mare de Déu Adormida en un artístic lilit; a les 17.15, celebració comunitària de la Penitència; a les 19.00, l vespres solemnes; el **dijous 15**, a les 11.30, ofici cantat predicat per Mn. Ignasi X. Fuster. *Missa de Lourdes* de Jean-Paul Lécot amb el Cor de Música Sacra de la Concepció (orgue: Lorién Santana); a les 19.00, processó pel claustre amb la imatge de la Mare de Déu Adormida i la participació especial de les religioses assistents a l'acte; a les 19.30, l vespres solemnes. C/ Aragó, 299 – Barcelona.

SANT ROC

El **divendres 16 d'agost**, a les 10.30, a l'altar major de Santa Maria del Pi, missa solemne cantada: cant dels goigs, veneració de la relíquia i benedicció dels panellots de Sant Roc; seguici i ball de l'Àliga a la catedral i visita al palau episcopal.

SANT PERE DE LES PUEL·LES

Del **dilluns 26 d'agost al dissabte 31**, recés *Qui ha recollit el vent amb la mà?* (Proverbis) amb la Gna. Conxa Adell (conxadell@gmail.com).

Girona

ORGUE

El **dijous 15 d'agost**, a les 20.00, concert d'orgue de Joan Seguí a la catedral de Girona.

ASSUMPCIÓ

El **dijous 15 d'agost**, a les 11.00, missa major solemne conventual a l'altar major de la catedral de Girona; processó fins a la capella de l'Esperança i cant de la *Salve* davant del «Lilit de la Mare de Déu».

Tarragona

MANUEL BORRÀS

El **dilluns 12 d'agost**, a les 20.00, pregària memorial en el lloc del martiri del beat Manuel Borràs (carretera de Lilla).

PREGÀRIA MARIANA

El **dimecres 14 d'agost**, a les 22.30, vetlla de pregària (ofici de lectura i adoració) a l'església de Santa Maria la Major de Montblanc.

NIT DE MARIA

El **dijous 15 d'agost**, a Vinyols i els Arcs, a les 17.00, exposició del Santíssim; a les 18.00, rosari cantat i berenar per als malalts; a les 20.00, missa dels malalts.

VII FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA DE POBLET «METAMORFOSI»

El **divendres 16 d'agost**, conferència de Dolors Bramon i concert *Stabat Mater*; el **dissabte 17**, conferència amb Xavier Antich i concert *John Dowland (1563-1626)*; el **diumenge 18**, conferència de Stefano Cingolani i concert *El Renaixement musical a Nàpols*. Conferències a les 20.15 i concerts a les 21.30.

Terrassa

LA COSTA DEL MONTSENY

El **diumenge 11 d'agost**, a les 13.00, missa solemne a la parròquia de Sant Esteve de la Costa del Montseny en honor al seu patró.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **dimecres 21 d'agost al divendres 30**, exercicis amb Llorenç Puig, s.j.; del **dilluns 26 al divendres 30**, exercicis amb Josep Lluís Iriberry, s.j. (eines d'Enneagrama); del **diumenge 1 de setembre al dilluns 30**, exercicis de mes amb David Guindulain, s.j. (tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè polítics, científics i economistes treballin plegats per la protecció de mars i oceans

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

 catalunya_cristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*

Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, David Claret, Montserrat Claveras, Agustí Codinach, Carles Cortina, Giorgio Chevallard, Antonio Gil, Joan Guiteras, Oriol Junqueras, Mercè Lajara, Josep M. Massana, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Mercè Raga, Hilari Ragner, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Rafael Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, Francesc Torralba, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura*

Administració: *Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació: *Carlos Aguado*

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

MAC

VOLS (Voluntariat Solidari) és una ONG salesiana que impulsa l'educació per al desenvolupament dels infants i joves de països del Sud. Des de fa anys organitza experiències de voluntariat internacional. Les germanes Maria i Sara Caules Bagur fan juntes aquest estiu un voluntariat, organitzat per VOLS, a Guinea Conakry. La Maria estudia Infermeria i la Sara, Perruqueria i Estètica.

Les germanes Maria i Sara Caules fan un voluntariat internacional de VOLS

«La mentalitat voluntària ens fa ser més humans»

Quina serà la funció que desenvolupareu a la ciutat de Sigüiri, a Guinea Conakry?

La principal tasca que volem desenvolupar al nostre destí és acompanyar. Estar amb la gent, amb els nens i nenes i poder donar-nos de la millor manera que ens han ensenyat sempre a casa: fer sense esperar res a canvi. Ara bé, les tasques que se'ns han «assignat» són, al matí, la Sara estarà amb els nens i nenes fent jocs i activitats i la Maria al dispensari amb l'infermer per donar suport en l'atenció sanitària. A la tarda totes dues farem classes d'anglès als infants de 5-6 anys.

Quina ha estat la vostra motivació per participar en aquesta iniciativa?

Nosaltres ens hem educat a l'escola salesiana (a Ciutadella, Menorca) i des de ben petites hem vist quina ha estat la tasca de VOLS en diferents projectes. Per tant, ens cridava l'atenció poder-ho veure i viure per nosaltres mateixes.

Heu rebut prèviament unes jornades formatives.

Sí. Aquestes jornades formatives són molt necessàries per adonar-te del que realment faràs, de quina ha de ser la teva actitud davant de certs esdeveniments. T'ensenyen que allà no ets ningú, no hi vas a canviar res, tan sols hi vas a adaptar-te a la seva vida diària, no a imposar res que nosaltres creiem que sigui millor perquè «aquí ho fem així». A més, t'ajuden a encaminar l'objectiu d'aquest voluntariat.

És la primera vegada que feu aquest tipus de voluntariat?

Sí, és el primer voluntariat internacional que realitzem. Aquí sempre hem estat monitores d'esplai de forma voluntària i hem participat en diferents projectes de Càritas i d'acompanyament de persones grans en cen-

tres sociosanitaris i de persones amb altres capacitats.

Penseu que a través del voluntariat és possible construir un món millor?

De manera directa, no; però sí que creiem que la mentalitat de «ser voluntari» pot canviar moltes coses. Ser voluntari és ser solidari, és no esperar res. No canviarien moltes coses si les persones ajudéssim els altres sense esperar una recompensa? Pensem que el voluntariat canvia el món per la mentalitat que tenim quan som voluntaris, quan dones el teu temps, quan ets solidari regalant un trosset de tu als altres, no per la tasca que desenvolupes en si mateixa. Fem un món millor quan la mentalitat voluntària ens fa ser més humans, quan fa que ens donem suport els uns als altres, quan fa que es respiri un aire de pau, de senzillesa i d'harmonia entre les persones.

Foto: Maria i Sara Caules.

VIATGES El Corte Inglés

TURISME RELIGIÓS

Pròximes peregrinacions

Roma

5 dies
Del 29 d'abril al 03 de maig 2019

985€

Extremadura

5 dies
Del 13 al 17 de maig 2019

550€

Andorra + Lourdes

7 dies
Del 27 de juny al 03 de juliol 2019

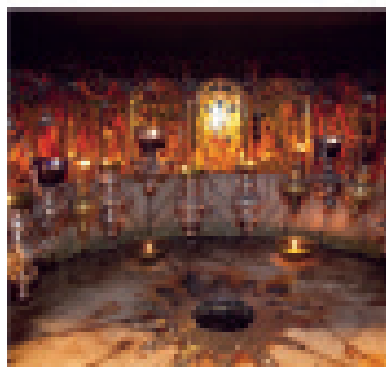
565€

Lisboa + Fátima + Porto

6 dies
Del 08 al 13 de juliol 2019

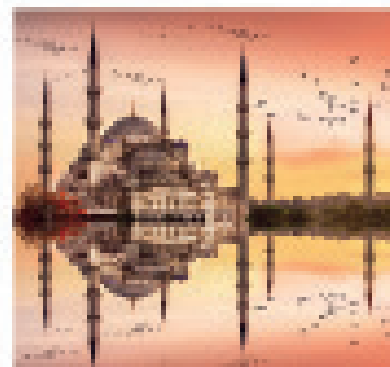
895€

Terra Santa

8 dies
Del 08 al 15 de juliol 2019

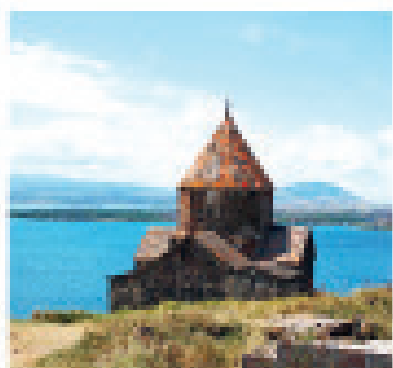
1.580€

Turquia - Petjades de Sant Pau

9 dies
Del 22 al 30 de juliol 2019

1.590€

Armènia

8 dies
Del 24 al 31 de juliol 2019

1.380€

Polònia - Petjades de Sant Pau

8 dies
Del 07 al 14 d'octubre 2019

1.455€

Terra Santa - Advent a Terra Santa

8 dies
Del 11 al 18 de desembre 2019

1.456€